

NOVINKY

Základní škola a Základní umělecká škola Karlovy Vary

Karlovy VARY°

duben 2025

web: www.zsazus.cz, e-mail: skola@zsazus.cz

Mobily v ZŠ a ZUŠ

Vážení rodiče, milí žáci,

v naší škole brzy nabude účinnosti výrazné omezení mobilních telefonů a dalších chytrých zařízení formou úpravy školního řádu. Pan ředitel tuto skutečnost před časem avizoval a ke mně se od té doby dostaly reakce od rodičů i od žáků. Od rodičů byly ohlasy pouze pozitivní. Jsem rád, že se v tomto ohledu shodneme, vlastně je to nezbytné. Od žáků převažovaly ohlasy negativní, i když se objevila i souhlasná stanoviska. Chtěl bych ale podotknout, že mnozí žáci, kteří se k problému písemně vyjadřovali (byli to osmáci v předmětu práce s textem), zcela nepochopili rozsah omezení. Z jejich reakcí byl patrný například strach, že se nebudou moci domluvit s rodiči na vyzvednutí ze školy, nebo je kontaktovat v naléhavém případě. To je nedorozumění, v těchto případech lze telefon využít, jen je třeba se domluvit s učitelem.

Smyslem omezení je primárně odtržení pozornosti žáků od displejů ve chvílích, kdy mají čas na odpočinek, svačinu, povídání si s kamarády a podobně. Žáci se často vyjadřovali, že to není pravda, že si o přestávkách povídají. Hned druhý den jsem vešel o přestávce do deváté třídy, kde v absolutním tichu zíralo od svých displejů všech patnáct žáků (byla to dělná hodina). Život dětí se přesouvá do imaginární sféry na sociálních sítích, a pokud jim někdo ještě může ukázat, co je skutečný svět, tak by to udělat měl.

Ještě uvedu jeden zásadní důvod tohoto opatření. Je jím pozornost žáků. Po zátěži, kterou mozek prochází při výuce v hodině, musí následovat odpočinek, aby se mysl připravila na další hodinu. To se nestane, pokud je mozek zatížen například hraním her na mobilu. To je sice rádobý zábavná aktivita (proto ji mozek vyžaduje), ale neméně náročná z hlediska zátěže, postřehu, zatížení paměti atp. Dalším častým argumentem proti opatření byla argumentace, že nemáme právo manipulovat s majetkem žáků. V první řadě my s ním manipulovat nebudeme a v druhé je pro mě tato připomínka pouze důkazem o závislosti.

Poslední úhel pohledu, na který se zaměřím, je komunikace. Bohužel, zde jsem objevil velký problém. Žáci, kteří se neumí dobře začlenit do kolektivu, používají mobil o přestávkách pro komunikaci s jinými lidmi, se kterými jsou si blízcí. To mohou být kamarádi z jiných tříd, škol nebo rodina. Ale je to správné? Nejsem psycho-

log, ale z pohledu několikanásobného rodiče a pedagoga si myslím, že určitě ne. V životě si lidé často nemohou vybrat, s kým budou komunikovat a s kým ne. Naučit se navazovat vztahy ve formálních sociálních skupinách je pro život nezbytné. A útěk od tohoto problému pomocí displeje mobilu je podle mého názoru slepou uličkou končící zdí.

Vážení rodiče, prosím vás o spolupráci. Budme našim dětem vzorem, učme je mobilní technologie využívat pouze jako užitečného pomocníka a dávejme jim vzor světa, ve kterém nejsme ovládáni obrazovkami telefonů. Když se dnes člověk rozhlédne kolem sebe, třeba na autobusovou zastávku, často vidí výjevy podobné apokalyptickým filmům o zombies.

Předem děkuji za podporu a pochopení a věřím, že i žáci budou jednou rádi, že jsme jim pomohli navázat skutečné vztahy.

Závěrem příkládám odborné stanovisko WHO: „Celosvětový nárůst obliby chytrých telefonů vzbuzuje obavy z jejich negativních důsledků, zvláště u mladších generací. Světová zdravotnická organizace nyní zvýšila povědomí o zdravotních důsledcích nadměrného používání mobilních telefonů, které může vést k tomu, že děti zažívají situace nevhodné pro svůj věk. Nedostatek zralosti a dovedností pro zvládnutí nevhodného obsahu může způsobit psychické nebo fyzické nepohodlí či specifické chování, tj. nomofobii.“

Mgr. Jan Tumpach

Bestofka Šmeralová – těší mě

Na zahájení lázeňské sezony 3. května jsme pro vás připravili koncert žáků, kteří nám svými výkony udělali radost. Ať už to byly výsledky v soutěžích, na koncertech nebo v jiných veřejných vystoupeních. Samozřejmě, nemohou vystoupit všichni úspěšní. To by byl velmi dlouhý koncert. Ale i tak vám chceme nabídnout malou ochutnávku práce našich žáků i učitelů, kteří se snaží o ten nejlepší výsledek. A proto i název Bestofka Šmeralová – těší mě. Na koncertě se představí žáci z hudebního, tanečního a dramatického oboru. Jste srdečně zváni.

Karel Šimandl

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary za finanční podpory
Statutárního města Karlovy Vary se představí jako

Karlovy VARY°

Bestofka Šmeralová

- těší mě

3. 5. 2025 v 18.00 hodin
Karlovarské městské divadlo

Ocenění žáci a učitelé

Učitel ZŠ

Drahuše Bokotová

Paní učitelka Drahuše Bokotová je zkušená elementaristka a patří k dlouholetým oporám pedagogického sboru na 1. stupni ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary. Její žáci mají výborné pracovní návyky, vědomosti i dovednosti a práce je baví, protože jsou k ní vhodně motivováni, mohou při vyučování soutěžit, plnit

zábavné úkoly a hojně využívat názorných pomůcek i pracovat formou moderních vyučovacích metod. Ve třídě každoročně probíhá celoroční soutěž skupin, při které žáci získávají body a jsou za práci odměňováni. O svědomitosti a pečlivé práci paní učitelky Bokotové svědčí i sešity žáků, které jsou vždy pečlivě vedeny, a také její učebna, která na každého zapůsobí estetickým dojmem díky hezké výzdobě v podobě výtvarných prací žáků i množstvím názorných pomůcek, které jim usnadňují práci.

Učitel ZUŠ

Markéta Odvodyová

Markéta Odvodyová vyučuje v ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary taneční výchovu. Ve své výuce se specializuje na scénický tanec. Vytváří originální choreografie, které každoročně reprezentují školu v projektech a programech, které po-

řádá škola pro rodiče i veřejnost. Se svými soubory se pravidelně účastní přehlídek scénického tance, kde díky perfektní taneční a pohybové průpravě, které se tanečnicím dostává, jsou choreografie velmi dobře hodnoceny po technické i umělecké stránce a získávají ocenění poroty. Paní učitelka se při své práci věnuje nejen dětem, ale vede i taneční soubor 65+, ve kterém své taneční umění uplatňují i dámy zralého věku.

Provozní zaměstnanec

Vlasta Kaksová

Paní Vlasta Kaksová se vyučila kuchařkou a svůj profesní život od počátku spojila se školstvím, kde od roku 1971 vařila ve školní jídelně. Sama vyznává aktivní život a zdravou výživu, proto jí práce byla i koníčkem a s radostí přivítala,

když se nové zdravé recepty začaly zařazovat i ve školním stravování. V roce 2010 dosáhla důchodového věku, ale dalších 14 let vařila stravníkům naší jídelny. Na pozici vedoucí kuchařky stála v čele kolektivu, který vedla svojí přirozenou autoritou a pro své nástupkyně byla inspirací. S koncem loňského školního roku odešla do důchodu, který si užívá aktivně na zahrádce, při procházkách, cvičení a samozřejmě vařením zdravých jídel pro svou rodinu.

Žák – 1. stupeň ZŠ

Anděla Engelhart

Anděla, žákyně 5. A třídy, navštěvuje ZŠ a ZUŠ od prvního ročníku. Svým milým a veselým přístupem přispívá k dobré náladě ve třídě. Se spolužáky komunikuje vstřícně, je

pozorná a umí naslouchat. Ostatním je tak velkou oporou. Její vztah ke škole je pozitivní, v hodinách pracuje se zájmem, a to při samostatné i skupinové práci. K zadanému úkolu přistupuje vždy zodpovědně a lze se na ni spolehnout. Andělka vyniká nejen výborným prospěchem, ale také hudebním nadáním. Aktivně se zapojuje do pěveckých i klavírních soutěží, kde příkladně reprezentuje svoji školu.

Žák – 2. stupeň ZŠ

Emma Ertlová

Emma Ertlová – renesanční duše s kytarou v jedné ruce, štětcem v druhé a Georgem Orwellem v batohu. Tato talentovaná žákyně deváté třídy na ZŠ a ZUŠ Šmeralova v Karlových Varech exceluje nejen v umění a vědomostních soutěžích, ale také v mezilidských vztazích. Její vášeň pro historii se neprojeví jen ve čtení knih, ale také v soutěžním zápolení – v dějepisné olympiádě sbírá úspěchy, jako jiní sbírají známky do žákovské knížky. Emma je ale mnohem víc než jen historický nadšenec, její všeobecný přehled by jí mohl

závidět nejen moderátor vědomostních soutěží. Baví ji poznávat nové věci, ať už jde o literaturu, umění, nebo třeba filozofii. Kromě toho je Emma nesmírně pilná a cílevědomá studentka, která nebere vzdělání jen jako nutnost, ale jako cestu k objevování světa. Ať už je to v učebně, v ateliéru, na divadelních prknech nebo na soutěžním poli, vždy jde do všeho naplno. Možná jednou sama napíše knihu, která se stane klasikou – a pak se o ní bude učit v dějepisné olympiádě budoucích generací! V kolektivu je nesmírně oblíbená díky své empatii a ochotě kdykoli pomoci spolužákům – ať už s učením, nebo když je potřeba jen dobrým slovem a podporou. Je to ten typ člověka, na kterého se každý může spolehnout, a právě proto je obklopen lidmi, kteří ji mají rádi.

Žák – ZUŠ

Karolína Nesybová

Taneční obor navštěvuje již od pěti let. Oplývá nejen tanečním a výrazným tvůrčím nadáním, ale je také velmi zodpovědná, pečlivá, spolehlivá a laskavá. Nic pro ni není problém. Vstřícností, dobrou náladou a úsměvem dokáže rozjasnit okolí. Ve svém pohybu a tanci je vnímavá, pravdivá a výrazem osobitá. Něko-

likrát postoupila na Celostátní přehlídku dětských skupin scénického tance v Kutné Hoře. Byla a je součástí školních tanečně hudebních projektů, řady přehlídek a vystoupení. Zkušenost má nejen s tancem, ale také s divadelním a hudebním prostředím. Svůj talent uplatňuje v inscenacích pod taktovkou Terezy Švecové, kde se jí daří skloubit cit pro pohyb s mimořádným talentem pro stavbu dramatické situace. V letošním roce navíc spojila lásku k pohybu i divadlu v monologu Baletky, se kterým se probojovala až na národní přehlídku monologů Kandrášek.

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, Šmeralova 336/15, příspěvková organizace, 360 05 Karlovy Vary

Jazyková úprava: Mgr. Pavlína Harcubová
Grafická úprava: RNDr. Pavla Šemberová

Brzy bude za námi další školní rok. Pro žáčky 2. A je už teď úspěšný. Hudebníci i tanečníci získali se svými učiteli ve svých oborových soutěžích a přehlídkách mnohá ocenění.

V běžném vyučování jsme se také občas snažili zkoumat vše kolem sebe mimo školní lavice.

Kromě menších akcí - návštěvy knihovny, exkurze v Císařských lázních či úklid kolem řeky Ohře, za zmínku asi stojí předvánoční putování za Ježíškem na Boží Dar. Letos trochu dobrodružné díky menší jednodenní sněhové kalamitě s opožděným návratem domů. Přežili jsme.

Koncem března jsme pak s dalšími dvěma třídami nocovali ve škole. Cílem bylo seznámit se s některými pohádkovými knihami, za-

soutěžit a pohrát si.

Byla to přece Noc s Andersem. K tomu se nám i náramně hodilo loutkové představení divadla Jana Kindla Kouzelná aktovka.

Po večeři, kterou nám celou (pizzy pro všechny včetně veškerého dalšího občerstvení) zasponzovala Pizzerie Capri (moc děkujeme), mohla vypuknout očekávaná noční hra.

Ráno jsme vše uklidili, posnídali rodiči napečené koláče a buchty (také velký dík) a pak domů.

Teď už nás čeká předposlední důvod k těšení - škola v přírodě, tentokrát v Plasích.

A tím posledním důvodem budou již všemi dlouho touženě vyhlášené prázdniny

Mgr. Zdenka Vašířová

Školní družina

Po celý školní rok jsou pro děti ve školní družině připraveny nejrůznější akce.

Zahájili jsme atletickým trojbojem, ve kterém si děti od první do páté třídy změřily své síly v běhu, hodu a skoku do dálky. Konec října byl ve znamení řádění halloweenových strašidel.

Školní družina je primárně ur-

čena pro děti, ale jsou dny, kdy si i dospělí mohou užít tvoření společně s dětmi. Takový den připravily paní vychovatelky v prosinci.

Vánoční dílničky, na kterých si všichni mohli vyrobit nejrůznější dekorace a ozdoby, navštívila řada rodičů s dětmi. Každé oddělení s paní vychovatelkou vyrobilo předem dárečky, které zde byly prodá-

vány. Další dárečky se vyráběly pro děti ze školek a k zápisu do prvních tříd.

Vyrábění střídá další sportovní akce. Všechna sedm oddělení soutěží v přeskakování švihadla a ti nejlepší se utkají ve velkém finále.

Duben nám přinese další řádní strašidel, tentokrát čarodějnic, spojené s plněním různých úkolů

a soutěží. Poslední společnou akcí bude odpoledne plné her na Den dětí.

Po celý školní rok malujeme, stříháme, modelujeme, šijeme, vyšíváme a tvoříme z korálků. Pilně se připravujeme na další výstavu v naší galerii.

Ladislava Matoušková

Zpráva ze seminářů „Trénink paměti a efektivní učení“

Děti mnohdy neví, jak se správně učit. Některé se špatně se soustředí, nevyužívají správně možnosti mozku a paměti. Některé učení baví a chtěly by poznávat nové postupy. Rozdíl mezi úspěchem a neúspěchem je v maličkostech.

Naším cílem je pomoc dětem naučit je postupy snadnějšího a efektivnějšího učení a lepší paměti s využitím moderních poznatků o mozku a paměti.

Ve dnech 10. a 19. 3. 2025 proběhly semináře pro žáky 6. tříd na témata trénink paměti a efektivní učení v rozsahu 2 x 6 hodin.

S žáky jsme probírali **smysl učení**. Proč se vlastně učí a jaké dovednosti a znalosti jsou potřebné pro 21. století. Bavili jsme se, co by chtěli dělat, až budou dospělí. A jak je důležité dodělat střední školu.

Dále jsme diskutovali o tom, že **dělání chyb** je normální. Chyby

nás posouvají dál. Důležité je, se nevzdávat, hledat řešení, překonávat překážky v životě i při studiu, event. se nebát a říct si o radu.

Žáci si poté vyzkoušeli **cvičení na krátkodobou paměť a soustředění**. Cílem bylo uvědomit si důležitost pozornosti pro učení. Žáci se dále seznámili se fungováním mozku a paměti z hlediska učení. Seznámili se s tím, co mozku pomáhá a škodí a se základy psychohygieny (doba spánku, pohyb, výživa, pitný režim aj.). Také viděli SPECT snímky poškozených mozků od marihuany, alkoholu a silných drog.

Na dotaz, v kolik hodin chodí děti spát, odpovědělo ca 25 -30 % dětí, že usínají po půlnoci. Dále ca 40 % dětí uvádí, že ráno nesnídají respt., že jedí až ve škole. Toto má za následek, že jsou poté děti ve škole unavené, mají zhoršenou pozornost, nezapamatují si probíranou látku,

efektivita výuky značně klesá.

V další části jsem se zaměřili na **sebezpoznání**. Každý se učíme trochu jinak. Pro sebepoznání si žáci dále udělali typologii učebního stylu a zjistili své vhodné strategie učení.

Žáci se dále seznámili s **pilíři paměti** jako např.: **asociace, vizualizace, tvořivost, využívání fantazie, soustředění, aktivace smyslů**. A v rámci cvičení si je vyzkoušeli. Dále si na příkladech vyzkoušeli paměťové techniky spojování/příběhu a paměťových háček pro snadné zapamatování. Na příkladu vyjmenovaných slov si žáci vyzkoušeli kombinaci příběhu a obrázků. V rámci cvičení byl kladen důraz na zapojování všech smyslů, fantazie a asociací. Žáci byli překvapeni, že si bez problémů zapamatují i dlouhé číslo Pí na 21 pozic – 3,14159263538979846.

Žáci si také vyzkoušeli techniky prvního písmene - zkratky (akronymy) a pomocné věty (akrostika) pro snadnější učení (př. I V X L C D M – Ivan vede Xenii lesní cestou do města, „Šetři se osle“ – 6 3 7 8 km rovníkový poloměr Země v km, aj.), technika KCKKJÚD pro efektivní čtení textu (Kdo, Co, Kde, Kdy, Jak, Účel, Důvod). Zároveň si vytvářeli vlastní zkratky a pomocné věty. Žáci si dále vyzkoušeli techniku klíčového slova pro zapamatování cizích slovíček.

Rychlost zapominání a efektivní opakování. Žáci se seznámili s tím, jak mozek rychle zapomíná a frekvenci efektivního opakování.

V závěru semináře si žáci nakreslili **myšlenkovou mapu** k tématu učení a seznámili se s pravidly efektivních poznámek.

Ing. Aleš Procházka

Lyžařský kurz 7. ročníků

Žáci sedmých tříd se zúčastnili lyžařského kurzu na svazích Klínovce. Máme radost, že všechny děti byly na svahu velmi šikovné a spokojené. Večery jsme trávili

u přednášek a společenských her. Náladu byla skvělá. Jídlo v penzionu výborné. Počasí bylo první dny velice teplé, ale sněhu byl dostatek. Od středy nám výrazně

přítuhlo a zažili jsme pořádnou zimu. V pátek nám na rozloučnou sněžilo a my se mohli vyblbnout. Sladkou odměnou za práci na sjezdovce nám byla palačinka

v restauraci pod svahem.

Všechny vás zdravíme a posíláme pár fotek.

Gabriela Szatmaryová
Denisa Zárubová

Copak nám dnes asi odpadne?

„Co nám dnes odpadlo? Odpadá nám nějaká hodina?“ Z nějakého neznámého důvodu toto žáky velmi zajímá. Každopádně od slova odpadnout je odvozeno slovo „odpad“. Znamená to, že to, co nám ve škole odpadlo, je odpad?

Žáci se často radují, když jim něco odpadne. Pokud ovšem něco lidem odpadne od ruky a vzniká nám odpad, tak bychom z toho radost mít neměli. A nemáme. Dobrá zpráva ovšem je, že škola je určité místem, které může jít příkladem, a na mladé lidi působit tak, aby se chovali zodpovědně a odpadu vytvářeli co nejméně.

Možná jste zaregistrovali, že se v Karlových Varech momentálně chystá zavedení nového systému třídění bioodpadu. Pro naši školu je to vítaná příležitost podniknout kroky k revizi a vylepšení odpadového hospodářství, které je překvapivě rozsáhlé a zahrnuje jak dvě budovy základní a základní umělecké školy, tak i školní družinu, školní jídelnu, ale i galerii Duhová paleta nebo školní zahradu.

Celý proces začíná vyproduko-

váním odpadu. V tomto ohledu se nám docela daří a odpad produkuje v množství větším než malém. Druhým krokem je recyklace, o kterou se dlouhodobě s většími či menšími úspěchy snažíme. Ve třídách máme nádoby na recyklaci papíru, na chodbách toužebně očekávají svůj díl potravy nádoby na plasty. Drobný elektroodpad je pak možno odložit do speciální nádoby. To však již k uspokojení nároků odpadového hospodářství ve třetím tisíciletí nestačí.

Cílem změn v naší škole je větší zapojení žáků do procesu recyklace, zejména vytvoření „služeb“, které si vezmou na zodpovědnost vyprazdňování recyklačních nádob a transport vytríděného odpadu do sběrných nádob, umístěných v blízkosti školy. Budeme určitě rádi, pokud žáci přijdou s nápady na vylepšení procesu nakládání s odpadem v naší škole. A žáci budou určitě rádi, pokud uvidí, že jejich návrhy fungují pro dobrou věc.

Mgr. Marek Šír
koordinátor EVVO

Výlet do Německa

Žáci 2. stupně naší školy navštívili v lednu půvabné hornické městečko Annaberg - Buchholz v německé spolkové zemi Sasko na úpatí Krušných hor. Pod vedením svých učitelek p. Luptákové a p. Šťastné zavítali do muzea nazvaného „Manufaktur der Träume“ (Manufaktura snů), které představuje jiný pohled na hračky a lidové řezbářské umění a přináší bezpečet figurek od miniaturních stříbrných dolů až po pohledy do běžného života v krušnohorských rodinách v 19. století. Výlet se nám moc líbil.

PhDr. Milana
Luptáková
učitelka
německého
jazyka

Výsledky soutěží II. stupně

Vědomostní soutěže:

Dějepis

Okresního kola se zúčastnili tři naši žáci. *Ema Ertlová* (9. B), *Jan Matys* (9. A) a *Maria Tyc* (9. B). Ema se umístila třetí a Jan osmý.

Velmi pečlivě a intenzivní přípravy s paní učitelkou Pavlou Šťastnou - Widzovou pomohly Emě v krajském kole v Chebu, kde 28. března obsadila druhé místo!

Anglický jazyk

V okresním kole, které se konalo 12. února, triumfovala a pomyslnou zlatou medaili získala naše žákyně *7. B Viktorie Geňo*. *Josefína Štýbnarová* byla osmá. Ve čtvrtek 27. března v kole krajském obsadila Viktorie krásné 6. místo.

Matematika

V okresním kole, které se konalo 11. února v Ostrově, reprezentoval naši školu *Hynek Salač* (9. A) a získal vynikající čtvrté místo s postupem.

Fyzika

Hynek Salač (9. A) se 19. března zúčastnil okresního kola a může se chlubit diplomem za 3. místo!

Český jazyk

V krajském kole konaném 29. ledna soutěžili dva naši žáci. *Emma Sofie Kraftová* byla devátá a *Vít Potřebuješ* čtrnáctý.

SCIO

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary má ve svých řadách žáky, kteří dosáhli výborného výsledku v Národním testování pro základní školy a odpovídající ročníky víceletých gymnázií, které proběhlo na podzim 2024. Český jazyk - *Laura Nestlerová* (6. A) – nejlepší výsledek v kraji, Matematika - *Mai Uyen Do* (6. A) a *Hynek Salač* (9. A) – oba nejlepší výsledek v kraji. Obecné studijní předpoklady: *Jan Matys* (9. A) – nejlepší výsledek v kraji a *Jiří Prokůpek* (6. B) – 3. nejlepší výsledek v kraji.

Sportovní soutěže:

Přespolní běh

24. 9. 2024 reprezentovala naši školu čtyři družstva. Starší chlapci i dívky obsadili shodně osmou příčku a družstva mladších dívek i chlapců taktéž shodně příčku čtvrtou.

Šplh

V úterý 25. února 2025 se naši žáci zúčastnili okresního kola ve šplhu, které se konalo na ZŠ Konečná. Dívky v sestavě *Eliška Hnízdilová*, *Emma S. Kraftová*, *Klára Turková* a *Tereza T. Koudelková* tuto soutěž ovládly a přivezly zlatý pohár, chlapci si vyšplhali krásné čtvrté místo.

V krajském kole 28. 2. potvrdilo naše dívčí družstvo skvělou formu a vybojovalo stříbro!

Atletický čtyřboj

30. září sestavila naše škola opět čtyři družstva, mladší a starší chlapce a mladší a starší dívky. Mladší družstva skončila shodně čtvrtá, starší dívky osmé a chlapci devátí.

Florbal

Družstvo mladších žáků získalo v okresním kole konaném 21. 11. 2024 páté místo. Starší hoši skončili 23. října osmí. Lépe se vedlo 20. listopadu mladším dívkám - *E. Procházkové*, *A. Vlašimské*, *P. Markové*, *E. Paškové*, *E. Vejvančické*, *A. Strykové* a *L. J. Walterové*, obsadily třetí až čtvrté místo. Nejlépe se umístily starší dívky *V. Vondráčková*, *M. Tyc*, *L. Černá*, *B. Holická*, *A. Čermáková*, *K. Hlavanová* a *E. Kraftová*, braly bronz!

Všem žákům i učitelům k výjimečně skvělým výsledkům srdečně gratulujeme!

Mgr. Jan Tumpach

Pořadatelé a vyhlášovateli **XXIX. ročníku soutěže dětí v sólovém zpěvu Karlovarský skřivánek** je ZŠ a ZUŠ K. Vary-Rybáře, Mezinárodní pěvecké centrum A. Dvořáka v K. Varech a Obecně prospěšná společnost Forte.

Záštitu soutěži poskytli hejtmanka Karlovarského kraje Mgr. Jana Mračková Vildumetzová, primátorka města Karlovy Vary Ing. Andrea Pfeffer Ferklová, MBA a ředitel Českého rozhlasu Plzeň Mgr. David Jakš.

Krajské kolo XXIX. ročníku dětské pěvecké soutěže v sólovém zpěvu Karlovarský skřivánek se konalo 10. a 11. února 2025 v aule ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary Rybáře.

Zúčastnilo se jej 62 sólových zpěváků a 5 duet z Karlovarského kraje. V kategorii A1 (dětí do 10 let, které se neučí sólovému zpěvu) soutěžilo 10 dětí, v kategorii A2 (dětí do 10 let, které se učí sólovému zpěvu) soutěžilo 19 dětí, v kategorii B (dětí do 15 let, které se neučí sólovému zpěvu) soutěžilo 17 dětí, v kategorii C1 (dětí do 15 let, které se učí klasickému sólovému zpěvu) soutěžilo 11 dětí, v kategorii C2 (dětí do 15 let, které se učí populárnímu sólovému zpěvu) soutěžilo 15 dětí, v kategorii D (dětí

do 15 let) soutěžilo 6 duet.

Výsledky krajského kola hodnotila pětičlenná porota v čele s operním pěvcem Romanem Janálem. Dalšími členy byla profesorka pěveckého oddělení Konzervatoře J. Deyla Barbora Velehradská, zpěvák Zbyněk Drda, ředitel MPCAD Alois Ježek, učitel ZUŠ Jižní město v Praze Václav Barth (kat. A2, C1 a D), jazzman Milan Krajc (kat. A1, B a C2).

Celostátního kola, které proběhlo 24. - 26. března 2025, se zúčastnilo 154 dětí a 20 duet z 9 krajů České republiky.

V kategorii A1 soutěžilo 35 dětí. Kategorie A2 obsáhla 34 dětí. V kategorii B soutěžilo 28 dětí, v kategorii C1 23 dětí, v kategorii C2 34 dětí. V novější kategorii D soutěžilo 20 duet a tato kategorie byla jednou z nejsilnějších, z hlediska výkonů, v tomto roce.

V čele poroty celostátního kola zasedla profesorka pěveckého oddělení z Konzervatoře Pardubice Jarmila Chaloupková. Dalšími členy byla profesorka na Konzervatoři J. Deyla v Praze Barbora Velehradská a profesor Pražské státní konzervatoře Zbyněk Brabec. První den v kategorii B a C2 pak profesorka z populárního oddělení Pražské

konzervatoře Hana Fryčová Říhová a vedoucí muzikálového oddělení v Plzni Jan Ježek. V dalších dvou dnech pak v kategorii A1, A2, C1 a D zasedla profesorka Plzeňské konzervatoře Svatava Luhanová a profesorka Konzervatoře v Opavě a ZUŠ Brno Naděžda Bláhová.

Krajské i celostátní kolo soutěže mělo publicitu v rozhlasu i místním tisku.

V letošním ročníku soutěže získali vítězové opět mnoho hodnotných věcných cen díky jejím sponzorům a podporovatelům. Byli jím Karlovarský kraj, Město Karlovy Vary, Český rozhlas Plzeň, Český rozhlas Karlovy Vary, Bohemia lázně a. s., LIAS Vintířov, Karlovarské městské divadlo, Karlovarský symfonický orchestr, Median s.r.o., Monika Zámečníková, Karlovarský porcelán a.s., G. Benedikt, Kino Drahomíra, Moser, KVAréna, Lázně Jáchymov, Mattoni, Jana Blau a Witte Automotive.

Zahájení soutěží v jednotlivých dnech a rozdělování cen se zúčastnili funkcionáři kraje a města Karlovy Vary.

*Mgr. Miroslava Lendělová
tajemnice soutěže*

Další informace na
<http://karlovarskyskrivaneck.cz/>

KRAJSKÉ KOLO:

- A1** 1. místo: A. Kuchtová
2. místo: J. Kawulok
3. místo: A. Engelhart
ČU: L. Prokopchuk
- A2** 3. místo: L. Janečková
M. Hromádková
- B** 1. místo: A. Dušková
2. místo: D. Krejčík
3. místo: K. Kvapilová
- C1** 1. místo: K. Vaculíková
2. místo: J. Marek
3. místo: E. Procházková
- C2** 3. místo: V. Titová
ČU: V. Agurieva
- D** 1. místo: E. Procházková
- J. Marek
2. místo: L. Benedíková
- A. Dušková
K. Marková
- D. Šimmer
ČU: L. Janečková - D. Petříková

CELOSTÁTNÍ KOLO

- A1** 1. místo: J. Kawulok
2. místo: A. Kuchtová
- A2** 3. místo: L. Janečková
- B** 3. místo: K. Kvapilová
D. Krejčík
- C1** 1. místo: K. Vaculíková
3. místo: J. Marek
- D** 3. místo: E. Procházková
- J. Marek
K. Marková
- D. Šimmer

Velká „sklizeň“ na soutěži Karlovarský skřivánek

Máme za sebou 29. ročník soutěže Karlovarský skřivánek. V celostátním kole zpívalo 154 sólových zpěváků a 24 duet.

Pro naši školu byl tento ročník opravdu velice výjimečný v získání krásných umístění. Moc děkujeme našim skvělým žákům za nádherné

výkony. Jsme na ně moc pyšní.

Moc děkuji také všem našim úžasným korepetitorům: Pavlínka Petříková, Iveta Madařasová, Vladimíra Hubená, Renata Pitrová a Karel Šimandl. Opravdu veliké poděkování za mě jako tajemnici poroty patří Honzo-

vi Tumpachovi za zpracování přihlášek a výsledků, Jirkovi Šlégrovi za práci s nahrávkami, Vlado Hřeběnkovi za foto, Jitce Barochové a Janě Lewi za medaile a pamětní listy a úžasným moderátorům Terceze Švecové a Jirkovi Zemanovi.

Mgr. Miroslava Lendělová

Kategorie:

- A1 - děti do 10 let, které se neučí sólovému zpěvu
A2 - děti do 10 let, které se učí sólovému zpěvu
B - děti do 15 let, které se neučí sólovému zpěvu
C1 - děti do 15 let, které se učí klasickému sólovému zpěvu
C2 - děti do 15 let, které se učí populárnímu sólovému zpěvu
D - duety, děti do 15 let

Soutěže ZUŠ v hudebním oboru

Sólový a komorní zpěv

– krajské kolo

1. místo s postupem:

Jan Marek
Kateřina Vaculíková
Duo Úžastňáci
Trio Ragazze sorridenti

1. místo

Marie Pašková
Jan Medvěď
Procházková Ema
Kristýna Marková
Duo Sedmikrásky
Duo Sonido librer

2. místo

Veronika Medvěďová

3. místo

Anna Jurečková
Kateřina Salačová

Lukáš Osladil

Veronika Medvěďová

Saxofon - 1. místo

Martin Pilz
Jan Biňovec

Saxofon - 2. místo

Filip Rothbauer

Příč. flétna - 1. místo s postupem

Anežka Sulková

Příčná flétna - 2. místo

Antonie Chmelíková
Anna Karpowiczová

Zobcová flétna - 1. místo

Dagmar Petříková

Zobcová flétna - 2. místo

Gleb Kondratjev
Veronika Kolínová
Amélie Zapletalová

Soutěž lidových nástrojů

– krajské kolo

Dudy - 1. místo s postupem

Robin Ržounek

Fiona Žáková

soubor SiŽáBa

Malá lidová muzika

Sólový a komorní zpěv

– ústřední kolo

1. místo - Jan Marek

2. místo - Kateřina Vaculíková Duo Úžastňáci

Hra na dechové nástroje

– krajské kolo

Klarinet - 1. místo

David Simmer
Borbor Mourková

Klarinet - 2. místo

Martin Pilz

Všem žákům i učitelům gratulujeme a držíme palce do ústředních kol.

Karel Šimandl

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary za finanční podpory
Statutárního města Karlovy Vary
a finančního příspěví Ministerstva kultury
pořádá

**KRAJSKOU
POSTUPOVOU
PŘEHLÍDKU**

**SCÉNICKÉHO
TANCE**

MLÁDEŽE A DOSPĚLÝCH

10. května 2025 v 16 hodin

Karlovarské městské divadlo

Předprodej vstupenek v Karlovarském městském divadle

Karlovarské městské divadlo

3. 6. 2025

17.17 h

ZVONEK 150,-
120,-
100,-

SLUNÍČKA

Sbormistr:
Mírka Lendělová
Karolína Svobodová
Ilona Volpichová
Vladimíra Hubená

Klavíristé:
Pavla Petříková
Pavla Šemberová
Karel Šimandl

ZVONEČEK

TAM-

SENIORVOX

ROLNÍČKA

HVĚZDIČKY

-TAM

MIXLE

SBOROVÉ

PIXLE

Taneční oddělení ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary Vás zve na

Taneční sladení

10. 6. 2025

17 h

KMD

Předprodej vstupenek v Karlovarském městském divadle

V letošním roce toho máme v tanci vrchovatě, tak to pojďme projít....

Jednou za tři roky probíhá soutěž tanečního oboru ZUŠ a tento rok právě nastal. Mohly jsme se tak zúčastnit okresního kola taneční soutěže v Sokolově a všechny naše choreografie, některé i s oceněním, získaly zlaté pásmo a postoupily do krajského kola, které se konalo 16. 4. opět v Sokolově. Ústřední kolo pak proběhne 30. 5.– 1. 6. v K. Varech a my ho už podruhé plně organizujeme.

Každoročně se také účastníme Krajské postupové přehlídky dětských skupin scénického tance v Horním Slavkově, kde jsme 20. 3. získali dvě nominace do Celostátní přehlídky v Kutné Hoře, a to choreografie Na Líšeňském kostelíčku (P. Šemberová) a choreografie Byla cesta (M. Odvodyová). Letos nově porota využila možnost ocenit pozváním na CP ještě jednu choreografii, která byla něčím ojedinělá, neobvyklá, experimentující a bude na přehlídce uvedena jako host

a tou se stala choreografie Za Babku? (P. Blau).

Děkujeme všem hudebníkům, zpěvákům, korepetitorům, kteří nás doprovázejí v soutěžích.

Nyní jsme zakončili velice intenzivní nácvik na Školní akademii a ještě nás čeká:

3. 5. Zahájení lázeňské sezony, KMD

10. 5. Krajská postupová přehlídka mládeže a dospělých, KMD (garant Petra Blau)

16. - 18. 5. Celostátní přehlídka dětských skupin scénického tance v Kutné Hoře

30. 5. - 1. 6. Ústřední kolo TO ZUŠ, KMD

10. 6. Taneční sladění, KMD.

Na všechna představení jste srdečně zváni a děkujeme, že jste s námi.

Pokud by měl někdo zájem podílet se sponzorsky na organizaci Ústředního kola taneční přehlídky, bude nám ctí.

M. Odvodyová

Nominace do celostátního kola v Kutné Hoře:

Na Líšeňském kostelíčku

ocenění za proměny pohybové krajiny

Choreografie: P. Šemberová
Hudební doprovod: P. Šemberová, zpěvačky K. Svobodové
Tančí: K. Belanová, M. Dusbaba, K. Filipenko, E. Lapko, N. Marvánková, K. Petrovtsi, S. Pišová, G. Šaškova, V. Šíma, N. Tischerová

Byla cesta

ocenění za čistotu provedení, prostorovou imaginaci a udržení napětí

Choreografie: M. Odvodyová
Hudební doprovod: P. Pitra
Tančí: B. Bernatová, A. Bauerová, N. Florianová, K. Hrdinová, L. Kubátová, K. Kvapilová, E. Lepičová, M. Mašková, E. Michálková, J. Neugebauerová, Nguyen Kim Thien, D. Petříková, V. Tesařová

Host celostátního kola:

Za babku?

ocenění za performativní zralost interpretace

Choreografie: P. Blau
Tančí: T. Bojčuková, N. Floriánová,

K. Hrdinová, L. Kubátová, K. Kvapilová, E. Lepičová, M. Mašková, V. Negreskul, J. Neugebauerová, V. Tesařová

Další ocenění:

Týčkováná

za práci s materiálem a jeho nápadité využití a za pedagogické vedení

Choreografie: P. Šemberová
Tančí: 2. ročník ZŠ

Štědrý den

za dramaturgickou zralost, využití symboliky v pohybu a vyváženost čarování

Choreografie: M. Odvodyová
Tančí: 4. ročník ZŠ

Sluníčko zapadá

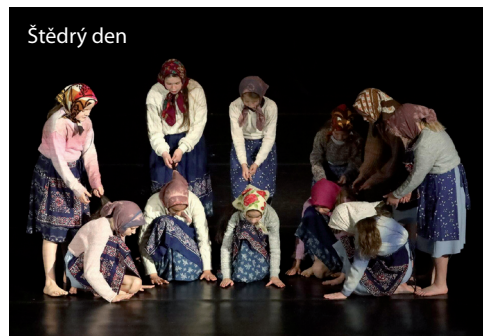
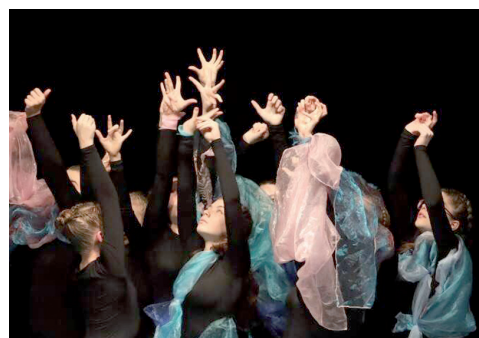
za technicky vyspělou interpretaci a bohatost v minimalistické formě

Choreografie: P. Blau
Tančí: M. Raučíková, E. Němcová, J. Štýbnarová, N. Vlková, N. Vrábelová

Tóny pod hladinou

za přitažlivost prostorové magie

Choreografie: P. Blau
Tančí: D. Antalíková, L. Benediková, S. Klovzová, E. Kostková, V. Mašková, E. Procházková, A. Samková, T. Tesařová, K. Tymočeková, A. Vlašimská

Ve středu 16. 4. se sokolovské divadlo zaplnilo tanečníky ze sedmi ZUŠ karlovarského kraje, aby porotě, veřejnosti a dětem z ostatních ZUŠ předvedli své choreografie a pokusili se postoupit do ústředního kola, které se bude konat 31. 5. – 1. 6. 2025 v Karlovarském divadle. Organizace ústředního kola se již podruhé ujme naše škola.

Organizaci krajského kola převzala ZUŠ Habartov, a tak bych chtěla zvláště poděkovat paní ředitelce Anně Novotné a paní učitelce Karin Wintrové za jejich obětavou práci. Celý den proběhl v pohodové atmosféře, plné krásných choreografií.

Naši ZŠ a ZUŠ reprezentovaly choreografie Petry Blau, Markéty Odvodyové a Pavly Šemberové. Porota je zhodnotila jako velice úspěšné a rozdala mnoho ocenění.

Zde jsou výsledky našich žáků a žákyň.

Postup do ústředního kola:

Stojí vrba košatá 5. r. ZŠ

Choreografie: P. Blau

Hudební doprovod: Ali Siládi, F. Žáková, R. Ržounek, M. Lendělová, E. Procházková, K. Vaculíková, K. Witney

Návrhy na postup do ústředního kola:

Amorfa

Choreografie: K. Wintrová

Tančí: ZUŠ Mariánské Lázně - Současný tanec 2

Tyčkováň 2. r. ZŠ

Choreografie: P. Šemberová

Hudební doprovod: K. Šimandl

Na krvavý koleno 3. r. ZŠ

Choreografie: M. Odvodyová

Hudební doprovod: R. Svoboda

Nominace na Open ZUŠ - Senát ČR:

Cum dederit II. cyklus ZUŠ

ocenění za výběr hudby a obrazovost

Choreografie: M. Odvodyová

Zvláštní ocenění:

Tyčkováň 2. r. ZŠ

za nápaditost, hravost a využití rekvizity, P. Šemberová

Na Líšeňském kostelíčku 2. r. ZŠ

za nápaditý jevištní tvar a tanečnost, P. Šemberová

Na krvavý koleno 3. r. ZŠ

za přesvědčivý taneční projev, M. Odvodyová

Štědrý den 1. a 3. r. ZUŠ

za sugestivní atmosféru, M. Odvodyová

Byla cesta 3. a 4. r. ZUŠ

za výběr tématu a výtvarné zpracování, M. Odvodyová

Stojí vrba košatá 4. r. ZUŠ

za vyváženost a interakci scénických složek, P. Blau

Slepá kolej 6. r. ZŠ

za naplnění tématu a pestrost charakteru, P. Blau

Tóny pod hladinou 6. r. ZUŠ

za souznění s hudbou, P. Blau

Stopy (v) dechu II. cyklus ZUŠ

za autenticitu a souznění v tanci, P. Blau

Zvláštní ceny pro pedagogy a korepetitory:

Petr Blau za dlouhodobou vynikající pedagogickou práci

Markétě Odvodyové za citlivou pedagogickou práci

Pavle Šemberové za invenční pedagogickou práci

Petru Pitrovi za hudební doprovod

Radku Svobodovi za hudební doprovod

Karlu Šimandlovi za hudební doprovod

Aladaru Siládovi a souboru za hudební doprovod

Lenka Sušantinová

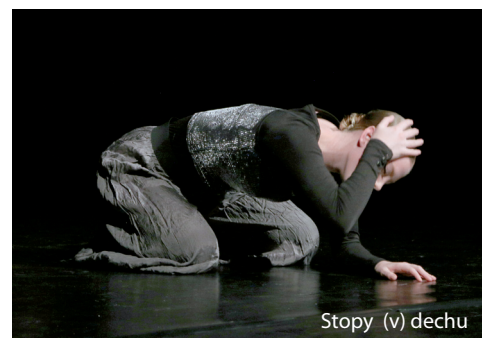
Stojí vrba košatá

Tyčkováň

Cum dederit

Stopy (v) dechu

Na krvavý koleno

Na Líšeňském kostelíčku

Štědrý den

Štědrý den

Slepá kolej

Tóny pod hladinou

Galerie Duhová paleta

Ve středu 2. 4. 2025 u nás v galerii proběhla vernisáž výstavy karlovarských malířek pod názvem ESSENTIA ART. Na této výstavě lze vidět zejména malby akrylem, které doplňují jak akvarely, tak kresby. Téma jsou zde zastoupena různá, od hudebních motivů po krajinu a reprodukce známých děl. Přijďte se podívat na obrazy, které jsou malované rukou, která už ví, jak pracovat se štětcem a barvou, určitě vás potěší svou pestrostí barev a námětů. Výstava ESSENTIA ART je k vidění v galerii Duhová paleta do 30. 4. 2025.

Dále nás v květnu čeká výstava žáků ze ZŠ Truhlářská Karlovy Vary. Jde o děti, které přímo výtvarný obor nestudují, ale jejich práce nás určitě překvapí svou kreativitou, kterou děti bezpochyby při výtvarné výchově projevují. Budeme se těšit na jejich výtvary a i vy můžete svou účastí na vernisáži podpořit jejich talent! Vernisáž proběhne v úterý 6. 5. 2025 od 17:00 hod.

V červnu nás pak čeká naše oblíbená závěrečná výstava ABSOLVENTI 2025. Na této výstavě budou svá díla předvádět naši absolventi ZUŠ Karlovy Vary a žáci ZŠ a ZUŠ

Karlovy Vary s rozšířenou výukou výtvarné výchovy. Touto výstavou završí první stupeň svého uměleckého vzdělávání v ZUŠ. Určitě to bude výstava zajímavá a propracovaná, budeme se těšit na to, co nám žáci na své výstavě předvedou. Přijďte se na výstavu ABSOLVENTI podívat i vy a podpořit je v jejich zálibě a umu.

V květnu se také můžete těšit na cyklus představení Scénického čtení a autorské tvorby žáků LDO a AT ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, pod vedením Štěpánky Kačerové Lovacké, který proběhne 13. – 16. 5. 2025 vždy od 16:30 hodin v naší galerii.

Přijďte svou návštěvou podpořit všechny zúčastněné, budeme se na vás těšit v galerii Duhová paleta. Vernisáže se konají vždy první středu v měsíci od 17:00 hod.

Harmonogram akcí lze najít na: www.zsazus.cz nebo přímo v galerii Duhová paleta od pondělí do čtvrtka od 15. – 18. hodin na adrese Sokolovská 35 v Karlových Varech.

*Za Galerii Duhová paleta
Mgr. Petra Krajsová*

Uspěchy našich klavíristů

V prosinci se každoročně koná soutěž Antonín Dvořák mladým. Za naši školu v tomto školním roce soutěžila dvě duha: v 1. kategorii *Lada Slezáková* a *Anděla Ciglanská* ze tříd Hany Milevové a Pavlínky Petříkové, ve 3. kategorii *Sofie* a *David Simmerovi* ze třídy Renaty Pitrové. Obě dvojice se umístily ve zlatém pásmu.

V lednu ještě duo *Slezáková – Ciglanská* s úspěchem vystoupilo na nesoutěžní přehlídce Česká klavírní moderna dětem v Praze.

Všem zúčastněným patří poděkování za vzornou reprezentaci školy.

Hana Milevová

Soutěž ZUŠ - dudy

Dne 8. 4. 2025 proběhlo v ZUŠ F. Chopina v Mariánských Lázních krajské kolo soutěže hry na cimbál, dudy, komorní hra s cimbálem a s dudami a hra souborů lid. hudby. Za naši školu se soutěže zúčastnili čtyři soutěžící. V kategorii hry na dudy získali 1. místo *Fiona Žáková* a *Robin Rzounek*. V kategorii komorní hra s dudami si vyhráli 1. místo a rovněž i absolutního vítěze celé soutěže trio *SiZáBa* ve složení *David Simmer* na Es klarinet, *Fiona Žáková* na dudy a *Michal Balík* na housle. Zpestřením jejich soutěže bylo i to, že Michal dvě skladby ze tří hrál na housle přeladěné o půl tónu výše. A konečně v kategorii lidových souborů zahrála Malá

lidová muzika, která získala rovněž první místo. Tento soubor byl ve složení: *Beáta Mohrmannová* a *Lukáš Flekač* - housle, *Ondřej Pickl* - viola, *Filip Simmer* - violoncello, *Antonín Weddel* - kontrabas, *Robin Rzounek* - dudy a *Alžběta Strejcovská* - housle, z. flétna, trumšajt a zpěv. Spolu s Alžbětou si jednu sólovou písničku ve dvojhlase zazpívala i Beáta.

Všichni soutěžící postupují do ústředního kola, které se bude konat v Mikulově ve dnech 15. a 16. 5. 2025 a připravili je učitelé Miljo Milev a Leopold Kocián. Budeme jim držet place.

Miljo Milev

Povídky napsali žáci Autorské tvorby
pedagogické vedení: Mgr. Štěpánka Kačerová Lovacká

V nové škole

Dnes byl první den v nové škole. Všechno je v ní jiné. Naše stará paní učitelka odešla do důchodu, už to byla babička. Přišel nový učitel, ale je jiný, je to robotický učitel. Robot nebývá nemocný, unavený, všechno ví, protože roboti ví všechno, mají totiž umělou inteligenci. Dostali jsme hned úkol s otázkami o Křemílkovi a Vochoomůrkovi, jak měli hodiny s jednou ručičkou. Museli jsme pak doma odpovědět na několik otázek. Když jsem přišla domů, hned ke mně přiběhl můj robotický psí mazlíček, pejsek Alík. Je to nový model, dokonce umí mluvit, ale s úkolem mi poradit nemůže. Rodiče ještě nebyli doma, tak jsem se pustila do toho úkolu. Pustila jsem aplikaci na notebooku, našla Pohádky z mechu a kapradí, nasadila speciální helmu a brýle a aplikaci spustila. V tu chvíli jsem byla ve světě Křemílka a Vochoomůrky. Hned jsem šla k jejich chaloupce. Oni se ptali, kdo je to ruší. Řekla jsem jim, že se omlouvám, ale že mám ze školy domácí úkol o jejich hodinách s jednou ručičkou a potřebuji vysvětlit, jak to vlastně vše funguje. Oni se sice podívovali, kde jsem se tam objevila, neznají prý žádný svět lidí, ani žádnou školu, ale vše mi vysvětlili, já si to zapsala do sešitu, poděkovala a vrátila se zpět k sobě a k robotickému Alíkovi. Alík byl sice pes robotický, ale pořád pes, takže chvíli nechápal, proč jsem se mu tak dlouho nevěnovala a měla při tom na hlavě ty divné věci. Ale za chvíli už dělal to, co dělají všichni pejsci, jen on se při tom neunaví, jako ti skuteční. Když jsem domácí úkol nadiktovala do školní aplikace, zavřela jsem počítač a šla do automatické kuchyně, poručila si připravit palačinku s džemem a cukrem a k tomu kakao. Než přijdou rodiče. Ti jsou naštěstí praví, ne roboti. Někteří spolužáci totiž třeba doma mají robotické babičky nebo dědečka. Ale já jsem ráda, že mám rodiče lidi a že robot je u nás doma jen Alík, kterého tak nemusím chodit venčit, když prší nebo mrzne. Naopak, můžu si s ním hrát, kdykoliv se mi zachce. Když jsou doma rodiče, tak spolu večeříme. Večeři většinou naprogramuje a připraví automatická kuchyně, robotický uklízeč umyje nádobí, stejně, jako dnes. Já si pak ještě před spaním nasadila na hlavu speciální sluchátka a ještě se naučila slovíčka z čínského jazyka, která bude robotický pan učitel zítra zkoušet. Šlo to docela rychle, a tak jsem za chvíli už mohla zapnout systém automatického uspávání. Uspnula jsem rychle, naprogramovala jsem si sen o návštěvě zoo s paní učitelkou v minulém roce. Zastesklo se mi po ní, a tak mě v tom snu napadlo, jestli mi to vše nebude nyní chybět. Ale zítra mě čeká další den a další úkoly, prostě nastal nový věk, i ve škole.

Marina Pospíchalová, 8 let

Budoucnost kapybary

Jak bude vypadat svět za 30 let. Byla jednou jedna kapybara. Byla nemocná a její rodiče jí dávali léky. Potom se uzdravila, šla do školy a zjistila, že škola se mezitím změnila, dokázala se teď pohybovat vzduchem, létat. Zrovna ten den, co se kapybara vrátila do školy, letěli na výlet do muzea. A v tom muzeu byli opravdicky živý dinosauři. Jeden dinosaur skoro kapybaru snědl, zachránila se až na poslední chvíli. Všechno tedy dobře dopadlo a odpoledne se vrátili se školou zpět. Těšili se, že druhý den poletí do zoo. Doma si pak hrála kapybara se svým mladším bráškou, který chodil ještě teprve do školky, která zatím nelétala. Paní učitelka se tam jmenovala Tygr 56 a dokázala vařit i jídlo, byla totiž robot, který vařil zdravou výživu.

Marek Gerasimov, 9 let

Detektiv Líza

Jednoho dne ukradli z muzea nejdražší obraz, Mona Lízou. Pozvali sto detektivů, aby vypátrali, kdo sebral ten obraz, a nakonec z těch detektivů vybrali mě. Hned jsem se pustila do hledání obrazu. Jako první jsem udělala to, že jsem pozvala všechny lidi z toho města, abych jim sejmula

otisky. Na místě, kde byl obraz, totiž zůstaly špinavé otisky prstů. Žádné otisky obyvatel města nesouhlasily, ale ukázalo se, že jeden člověk z městečka nepřišel, a tak se stal nejvíc podezřelý. Proto jsem se ho snažila strašně moc najít, ale nikde nebyl. Jako by se propadl. Ale pak jsem uviděla, že tam za muzeem chodí nějaký podezřelý pán. Rozběhla jsem se k němu, on mě ale uviděl a utekl přede mnou. Naskočil do auta a odjel. Já jsem se rychle zeptala jednoho pána, jestli si můžu půjčit jeho auto, dohnala jsem podezřelého a vsadila ho do vězení. A od té doby visí obraz Mona Lízy zpátky v Muzeu.

Elizaveta Sabitova, 8 let

Létající škola

Je rok 2055 a já chodím do 3.A v Karlových Varech. Naše škola umí létat, jako většina škol. Všechno kolem je robotické a umí létat. Naše paní učitelka je také robot. Jmenuje se R2-D2 a je moc hodná. Nekřičí, hodně zpívá a hodně se na nás směje. Ve škole nedostáváme známky. Dostáváme odměny. Když odpovíme na otázky dobře, tak dostaneme zdravý bonbon z ovoce, a když odpovíme špatně, tak také dostaneme bonbon, ale ze zeleniny a ten nikomu nechutná. Škola je super a moc mě baví. Když máme předmět Člověk a jeho svět, tak paní učitelka napíše do počítače místo a hned letíme do přírody poznávat zvířata a rostliny. Třeba když jsme se učili o zvířatech, které jsou u nás jen v zoo, tak jsme letěli létající školou do Afriky, abychom viděli v přírodě slony, žirafy a lvy. Moc jsme se těšili. Někdo si po cestě zpíval, někdo se díval z okna a někdo jedl svačinu od maminky. Když jsme letěli nad mořem, tak nám paní učitelka ukazovala delfíny a velryby. Také jsme viděli spoustu lodí.

V Africe jsme viděli všechna zvířátka, o kterých nás paní učitelka učila. Také nám ukázala zvířata, o kterých jsme se ani neučili. Ven ze školy jsme nešli, protože to bylo nebezpečné. Dívali jsme se z velkých oken.

V Africe jsme byli asi tři hodiny a pak jsme letěli zpátky do Karlových Varů. Po cestě ale začala mít škola technické problémy. Začala se klepat, blikat červeně a vypadalo to, že spadneme do moře. Báli jsme se, všichni křičeli. Paní učitelka se také porouchala, protože jsme se jí pořád ptali, co máme dělat, ale ona místo toho začala zpívat a tancovat. Já jsem běžel za kamarádem Kubou, abychom spolu něco vymysleli, ale on byl v šoku a jen koukal.

Tak jsem běžel sám ke stolu paní učitelky a hledal jsem tlačítko v počítači, abych školu zachránil. Mačkal jsem všechno a nic. Pak jsem uviděl červené tlačítko RESTART. Zkusil jsem ho zmáčknout a povedlo se. Škola přestala blikat a klepat se a začala pomalu zase stoupat.

Děti se uklidnily a měly radost, že jsem nás zachránil. Paní učitelka se také vzpamatovala a pochválila mě za odvalu.

Když už jsme byli zpátky v Karlových Varech, tak mi dala paní učitelka na cestu domů plný pytlík ovocných bonbonů, které jsem rozdál spolužákům. A ještě jsme dostali volno do konce týdne od pana ředitele, aby se mohla škola opravit.

Výlet do Afriky se nám moc líbil. Na příště nám paní učitelka slíbila výlet za ledními medvědy. Už se nemůžu dočkat.

Marko Tučí, 8 let

Můj život v roce 2055

Jmenuji se Fabian a je mi 11 let. Už nechodíme do školy jako se chodilo dříve. Ráno si nasadím učící helmu a za pár minut mám hotové učivo. Helma umí nahrát přes moderní programy do mozku nové učivo. Třeba za 10 minut mám probranou celou lekci angličtiny a vše si pamatuji. Pak mám víc času na sport a kamarády.

Žiju v moderním domě, který si skoro všechno řídí sám. Sportujeme doma. Máma s tátou chodí na procházky do virtuální přírody a já cvičím na gravitační trampolíně. Je to technologický zázrak, dokáže změnit gravitaci. Můžu skákat výš než basketbalisté, nebo být jako astronaut na Měsíci, trénovat salta, nebo létat ve vzduchu. Prostě

pecka!

Dneska jsem si řekl, že zkusím něco nového – trojitý salto. Nastavil jsem si gravitaci na „měsíční režim“, ubral jsem trochu více gravitace a odrazil se nahoru. Udělal jsem jedno salto, druhé salto, ale pak jsem zjistil, že pořád letím. Letěl jsem až ke stropu a u toho trampolína hlásila: „Přistání za tři vteřiny!“ Ale nefungovalo to. Byl jsem pořád na stropě. Trampolína na moje příkazy nereagovala. Asi nějaká chyba v programu. Nejdříve jsem si tam připadal jako superhrdina Spiderman. Ale když už jsem tam visel asi půl hodiny, přestalo mě bavit být Spidermanem. Dostal jsem hlad a žízeň. Nejdříve jsem chtěl zavolat tátů, aby mi pomohl, ale pak jsem si to rozmyslel. Asi bych si vyslechl, co to zase vyvádím. Za trest by mi určitě dal nějaké domácí práce. Normálně je dělají naši roboti, ale táta by je kvůli tomu určitě vypnul. Tak mě ještě napadlo zavolat našeho psa Sherlocka. Ten je živý, žádný robot. Je to můj nejlepší kámoš, vždycky veselý a taky je trochu nešikovný.

Zavola jsem: „Sherlocku! Pomoz mi! Skoč na to červené tlačítko u trampolíny!“ Sherlock se zastavil, zvedl uši a pak místo na tlačítko, skočil na trampolínu. Takže už jsem na stropě nebyl sám, ale i se Sherlockem. No nic, musel jsem zavolat rodiče.

Nakonec jsem ani trest nedostal. Když nás rodiče viděli oba na stropě, dostali záchvat smíchu a táta úplně zapomněl na trest. Ulevilo se mi a už jsem plánoval, jak zítra znovu zkusím trojitý salto.

Fabián Tučí, 10 let

Bláznivé městečko

Bylo jednou jedno městečko, které se jmenovalo Kruton. Žilo tam jenom 10 lidí, jo a logicky, ty lidi byli blázni. No a jednoho dne se ve městečku Kruton vypnula elektřina. Prostě přestala jít, nikdo nevěděl proč a všechno se zhroutilo, protože samo sebou nic ve městečku nefungovalo.

Všichni se zbláznili, lítali po městě, křičeli, jediný 3 holky byly úplně v pohodě. Jmenovali se Fany, Naty a Ali. Občas se bavily se dvěma bláznivými lidmi a ty se jmenovali Eliška a Alex. Holky se zeptaly Alexe a Elišky: „Co blázníte, vždyť to není zas taková tragédie.“

Alex s Eliškou se zastavili a povídají: „Děláte si srandu? To je ta největší tragédie, co se kdy mohla stát!“

Holky se zamyslely a Naty vykřikla: „Mám nápad!“

A holky na to: „A jaký?“

„No půjdeme na konec městečka a ještě o kus dál a tam je zdroj. Třeba je jenom vypnutej a tak ho zapnem!“

„To je super nápad,“ souhlasily holky.

Byl druhý den a holky se balily na cestu. Byly před domem a nejdnou k nim přišli Eliška a Alex a ptali se: „Můžeme s váma?“

Holky z toho moc nadšený nebyly, ale nakonec řekly, že tak tedy jo. Alex s Eliškou se taky se sbalili a všichni se vydali na cestu. Šli a šli.

Když uběhlo něco přes 10 hodin, všichni měli hlad a Alex s Eliškou furt prudili, že to oni mají největší hlad a holky už to nudilo. A tak si všichni dali přestávku. Naštěstí Fany si sbalila hodně jídla, a tak všem rozdala rohlíky. Alex rohlík snědl a hned znova spustil, že má ještě hlad, a tak mu Naty řekla: „Nech toho, Alexi, no a holky, nepůjdeme už spát?“

„Jo jo,“ souhlasila holky, a tak se všichni uložili ke spánku.

Druhý den vstala první Eliška a to byl problém. Ona totiž snědla skoro všechny zásoby jídla! Když se Naty probudila, uviděla Elišku, jak jí a vykřikla: „Co to děláš? To nesmíš jíst!“

Eliška se otočila a řekla: „To jsem nevěděla,“ a jedla dál.

Jak Naty zakřičela, tak se i holky a Alex vzbudili a uviděli Elišku, jak se cpe.

„Seš normální?“ spustila Naty na Elišku.

„To byly přece zásoby na tu cestu!“ přidala se k tomu Fany.

Alex na to jenom řekl: „Já chci taky.“

Eliška naštěstí přestala jíst, holky jí pomohly uklidit různé obaly a vyrazili dál.

Uběhly asi dvě hodiny a Eliška zase chtěla přestávku.

„Ještě chvíli vydrž,“ přemlouvala ji Naty a tak pokračovali v cestě. Šli a šli a najednou se před nimi objevil nějaká divná postava. Všichni se jí lekli.

„Kdo jsi?“ zeptala se ustrašeně Fany.

„No, kdo asi, jsem člověk, co jinýho. Jmenuju se Nikoleta a vypnula jsem zdroj elektřiny. Oooooouuuuu to jsem vlastně neměla říkat?“

Naty na ní vyletěla a málem jí zabila, naštěstí jí Ali zastavila a řekla:

„Co to děláš, bude se nám na něco hodit.“

„A na co?“ zeptala se Naty.

„No může nás zavést no to místo, kde je ten zdroj,“ odpověděla Fany.

„A jó,“ chytla se za hlavu Naty, „A na co?“

Teď se zase chytla za hlavu Fany.

Nikolety se holky zeptaly, kde je ten zdroj, ale zjistily, že to zapomněla.

„No ale, kde máte toho kluka?“

Holky se ohlédly po Alexovi a ten opravdu nikde nebyl.

„Kde je Alex?“ ptala se Ali Elišky.

„Já nevím, naposledy jsem ho viděla, když utíkal pryč?“ pokrčila rameny Eliška.

„A jakým směrem?“ zakřičela Ali.

„No, asi doleva, ne doprava, nebo doleva... nebo nebo já nevím...“

vyděšeně odpověděla Eliška.

„No tak to jsme v háji,“ vzdychla si Fany.

A v tu chvíli Nikoleta vykřikla: „Já už vím, kde je ten zdroj!“

„A kde, musíme tam hned vyrazit,“ ptala se netrpělivě Naty.

„Já mám i mapu koukejte,“ vytáhla Nikoleta z kapsy velkou mapu a rozložila ji.

Zjistily, že jsou od toho zdroje docela blízko. A tak vyrazily.

Po půl hodině cesty si Eliška vzpomněla na Alexe.

„Co s tím Alexem? Musíme ho přece najít?“ řekla holkám Eliška.

„A jo, co s tím budeme dělat?“ řekla i Fany

„To je teď jedno, teď se musíme soustředit hlavně na cestu,“ namítla na to Naty.

„To máš pravdu,“ souhlasila Ali a tak vyrazily dál.

Už byly podle mapy jenom kousek od toho zdroje, a tak trochu zrychlily a po 5 min ho našly. Hned zdroj nahodili. Elektřina fungovala a už zbývalo jenom se vrátit domů.

Najednou se na obloze objevil velký balon a v tom balonu byl Alex, a s velkými zásobami pití a jídla.

„Jsem asi nenormální, že jsem vás přiletěl zachránit,“ křičel na ně z balónu.

Holky naskočily k němu do balónu a všichni odletěli.

A v bláznivém městečku Kruton jim hrozně děkovali, že je zachránili před blackoutem a říká se, že jim děkují dodnes.

Alena Mulačová, 10 let

Ta jedna noc

Jednoho pěkného večera vypadla elektřina. Zkoušela jsem ji zapnout, ale nešlo to, tak jsem to ignorovala a šla spát.

Vzbudila jsem se ve tři ráno a pořád to bylo bez světla. Lekla jsem se něčeho, co jsem zahlídla, bylo to černé a mělo to červené oči, ale pak jsem zjistila, že to byl jen můj pes. Ale já nemám psa, vlastně, byla to moje kočka, tak jsem šla do kuchyně vzít si něco k snědku. Vzala jsem si zmrzlinu a šla jsem si ji sníst, ale pak ta zmrzlina spadla na moji mikinu, kterou jsem si oblíkla přes pyžamo, tak jsem si vzala nové tričko i mikinu a pak jsem usnula. Vzbudila jsem se v šest ráno, ale světla pořád nefungovala. Podívala jsem se na mobil, měl jen 10 procent a říkalo to, že světlo bude zhasnuté nejmíň na 2 měsíce. Zařvala jsem jedno sprosté slovo, pak jsem se uklidnila a šla radši ještě spát. Když jsem se znovu vzbudila, zjistila jsem, že to byl vše jen sen. Ufff.

Eliška Mažeriková, 10 let

Bez elektřiny

Jednou byla jedna holka, která měla moc ráda svého plyšáka. Jednou seděla doma a hrála si na obchod, když uslyšela, že něco říkájí v televizi. Šla se tam kouknout.

„Dobrý den vážení diváci, dnes hrozí, že nebude elektřina. Nikdo neví, kdy se vrátí.“

Najednou uslyšela, že se stalo něco na střeše a potom se světlo vypnulo. A tak začal její příběh.

„Cože? Co se tam stalo? Doma je tma, ale na ulici je den! Půjdu na ulici.“ Procházela se chvíli po ulici a pak se rozhodla jít do lesa.

„Wow, tady je krásně! A tady je jedna houba, a támhle druhá!“ A tak šla dál a dál do lesa.

„Tak, už jsem všechno posbírala, půjdu domů.“

Holka přišla domů a chtěla si uvařit houby.

„Proč to nefunguje, aha! Není elektřina... Tak už vím, co udělám!“

Holka vzala zápalky a šla ven. Posbírala nějaké klacky a větve, udělala oheň a začala si vařit jídlo.

„To bude dobrý!“ těšila se.

Když bylo jídlo hotové, uslyšela zvuk.

Elektřina začala znovu pracovat!

Nikola Konovich, 10 let

Bláznivý večer

Byl jednou jeden pár, který měl tři děti a ten pár se jednoho dne rozhodl, že si udělá hezký večer a nechá děti doma o samotě. No, a tak to řekli dětem a ty na to řekly: „Maminko, my nechceme zůstat doma samy.“ Maminka si pomyslela, že by tříleté děti asi neměla nechat doma samotné a děti, když to slyšely, samozřejmě skákaly radostí, ale tatínkovi se to moc nelíbilo. Maminka řekla tatínkovi: „Nedá se nic dělat!“ No, a tak rodiče zůstali doma. Po půl hodině začala bouřka a děti začaly křičet, že se strašně bojí. Rodiče je začali uklidňovat a potom vypadla elektřina a děti začaly ještě víc rvát, křičet a brečet, že se bojí. Tatínek se snažil tu elektřiku opravit a první dítě se snažilo mezitím vyvolat duchy a zvolalo: „Duchové, duchové, opravte tu elektřinu“ a druhé dítě zvolalo: „Duchové, duchové, ať už přestane ta bouřka,“ a maminka si začala v duchu říkat: „Aby až vyrostou náhodou nemuseli do zvláštní školy!“ A děti se začaly ptát: „Co to je ta zvláštní škola?“ „To je škola, kde nemají děti hlavu v pořádku,“ vysvětlila jim maminka. A tatínek začal říkat dětem, ať už takové věci nikdy neříkají, protože nechtěl, aby jeho děti šly na zvláštní školu a maminka si v tu chvíli začala říkat, že ten tatínkův nápad byl dobrý a tak dětem už zase začala říkat: „Děti, tak nám slibte, že už to nikdy neřeknete“ a děti slíbily, že už to neřeknou a tak si šli všichni udělat večeři a chtěli si udělat steak a k tomu brambory, ale nešla ta elektřina, tak si dali jen džus a maminka si dala víno a tatínek si dal pivo, no a takovou večeři si udělá málokdo, no a tak šli spát. Ale tatínek ještě nešel spát, ale šel vyprávět pohádku a tatínek se zeptal dětí jakou chtějí pohádku a děti řekly: „O Karkulce.“ No, a tak tatínek začal vyprávět a děti za chvíli usnuly, no a tatínek šel taky spát a ráno šly děti do školky.

A tyhle děti začaly nějaké jiné děti šikanovat, už zase, no a tentokrát po dětech chtěly peníze, jenomže naše děti žádné peníze neměly no a ty jiné děti ze školky je začaly mlátit a paní učitelka ze školky si toho moc nevšímala. Když děti přišly domů a měly po obličeji modřiny a boule, tak se rodiče samozřejmě zeptali: „Co se vám stalo?“ „Jedny děti ze školky nás už nějakou dobu šikanují!“ No, a tak to doma v kuchyni začali řešit, když v tom vypadla elektřina, zase, i když žádná bouřka nebyla. a tak rodiče řekli: „No tak to teď už řešit nebudeme tu šikanu, když nejde elektřina.“ No a děti už šly tedy spát a všichni pořád čekají, až půjde znovu elektřina. Snad se dočkají.

Natálie Petridesová, 10 let

Elektrický dveře

Byla jedna rodina a skládala se ze syna Vaška, kterému bylo mu 16, mámy Moniky, bylo jí 37 a táty Martina, tomu bylo 36. Vašek našel na youtube elektrické dveře, moc se mu líbily, ukázal je i rodičům a pak si je strašně všichni tři přáli k Vánocům.

No a uteklo to, a byly tu Vánoce. Nastal večer, venku bylo bílo, dali si štedrovečerní večeři a šli ke stroměčku. A pod ním byl jeden jediný

dárek, ale za to veliký. Byly to elektrické dveře, které si tak přáli. Všichni tři byli šťastní a hned další den je táta namontoval místo hlavních dveří.

O měsíc později hlásili, že bude foukat velký vítr a může nastat bláznivost. Rodiče nebyli doma a Vašek usnul brzy. Rodiče přijeli domů a pustili si film, ale za chvíli začala problikávat žárovka, až nakonec všude zhasla světla. Šli tedy spát, mysleli si, že do rána už bude všechno zase pořádku. Další den měl mít Vašek velký fotbalový zápas. Ale ráno elektřina pořád nešla, a tak se nemohli dostat ven. Bydleli v paneláku, a protože elektřina nefungovala, nejen že Vašek nemohl jít na zápas, ale tím pádem nešla ani wifi a ani nemohli nikam a nikomu zavolat. Napadlo je zadržet z okna, ale ani ta nešla otevřít, a tak už opravdu nemohli nic dělat. Zkusili bouchat na dveře, ale nikdo to neslyšel. Chtěli si dát alespoň oběd, akorát že si ho nemohli ohřát, a to měli svíčkovou. Ani vodu si nemohli uvařit na čaj nebo kávu.

Na zmeškaný zápas už zapomněli, bylo to teď to nejmenší, co by chtěli řešit, zkoušeli dveře i rozkopnout, ale nešlo to.

Ale v osm večer se najednou rozsvítila světla, ale hned zase zhasla. Maminka hned utíkala otevřít dveře, ale už to zase nešlo. Oba rodiče byli na Vaška naštvaný, říkali mu, že to je jeho vina. Ale nebyla to pravda, mohli za to i oni, souhlasili, že to bude dárek pro všechny. Vašek šel ke dveřím, hodně stiskl kliku a otevřel je. Ale byl na rodiče naštvaný, že mu řekli, že je to jeho vina, ale hned jak je otevřel, se mu oba omluvili, a v tu chvíli se také světla rozsvítila.

Všichni byli šťastní, jen Vašek byl trochu smutný, že nestihl a nemohl jít na fotbalový zápas, ale potom to úplně pustil z hlavy, protože byl šťastný, že světla svítí a dveře už fungují.

Ale hned, jak se daly dveře otevřít, tak chtěli koupit klasický dveře, už nechtěli, aby se to někdy stalo. Vašek s radostí vymlátí ty elektrický dveře z pantů.

Asi tak po měsíci měl jeho kamarád narozeniny, ale Vašek tam nemohl, protože byl nemocný. Když se uzdravil, šel Vašek ke kamarádovi a zjistil, že dostal k narozeninám elektrické dveře! Chtěl mu říct, co mu hrozí, ale kamarád byl tak ukecaný, že mu Vašek nemohl říct, že až nepůjde elektřina, nebude moct vyjít z pokoje.

Když Vašek přijel domu, vypnul proud, ale našťásti jen na chvíli, takže to snad bylo v pořádku!!!

Františka Johanová, 10 let

Za zrcadlem

Byl jednou jeden kluk, který se jmenoval Filip. Bydlel v sirotčinci jménem Krtčí díra. Měl tam nejlepšího kamaráda Petra. Jednou šli spolu vyzvednout poštu. Když vyšli ven, tak tam uviděli velký zvláštní balík. Došli k němu a přečetli si, komu by ho měli dát. Ale když si to přečetli, tak byli hodně udivení, protože měl být doručen paní ředitelce.

A udivení byli proto, protože prý nikoho nemá, ani rodinu, ani kamarády. Balík ji přinesli, ale hodně je zajímalo, co by tam asi mohlo být. Dohodli se, že to dnes v noci půjdou prozkoumat. Když nastal večer, tak se tajně odplížili na záchod a tam počkali, až bude 23:00, protože věděli, že už tam nikdo nebude. Když nastal ten čas, tak šli do její kanceláře. Tam našli ten balík, ale byl rozbalený. Začali hledat, jestli tu nebude něco moc nového. A našli zrcadlo. Ale ne tak ledajaké, bylo krásné, s drahokamy a s pozlaceným rámem. Šli k němu a všimli si, že jeho sklo je trochu modré a neukazuje vůbec jejich odraz. Spíš tam uviděli růžové stromy a zvláštní zvířata. Tak se ho dotkli a vtom je to někam vtáhlo. Asi dvě minuty nic neviděli.

A potom se někde objevili, v nějakém domě a nevěděli, kde jsou. Tak vyšli ven a tam to bylo zvláštní, úplně kouzelné. Najednou uviděli, že někdo jede na koni, a tak mu šli naproti. Když k němu došli, uviděli, že je to čuník. Zeptali se ho, kde to jsou. A čuník odpověděl, že v království čuníků a jejich královna je Amálie první a že je člověk. Kluci se chtěli vědět, jestli je neodveze za královnou, protože si mysleli, že to asi je ta jejich ředitelka. Čuník řekl, že klidně jo. Když dojeli k branám

hradu, tak zaťukali. Otevřeli jim dva menší čuníci, ale dovnitř je nechťeli pustit. Tak nakonec odešli a domluvili se, že se tam vloupají. Když nastal večer, našli škvíru v hradbách, tou prolezli a vlezli do kuchyně. Tam si dali nejdříve něco k snědku, protože jim už dost vyhládlo a šli dál. Když vyšli z kuchyně, začali hledat královnin pokoj. Museli se párkrát schovat, aby je neviděli strážníci, ale nakonec ho našli. Na první pohled vypadala královna úplně jinak než jejich ředitelka, ale pak ji přeci jen poznali. Vzbudili ji a zeptali se jí na všechno. Královna jim pověděla, že prý ji tu mají všichni rádi, a proto tu tráví ráda čas. Pak se kluků zase zeptala královna, jak se sem vlastně dostali. A ti jí řekli, že se dotkli nějakého zrcadla a to je vzalo do tohoto světa. Najednou tam vešli strážníci a kluky zajali. Královna je sice prosila, aby je nechali, ale oni ji neposlouchali. Když byli ve věznici, tak k nim přišla královna, s tím, že jim pomůže utéct. V noci jim tajně přinesla klíče, kluci poděkovali a vrátili se zpátky domů. A už se do světa za zrcadlem nikdy nevrátili.

Jiří Prokůpek, 12 let

Noční můra

Jednoho dne jsem se probudila celá zpocená. Další noční můra a zase ta stejná, ale nikdy méně strašidelná než poprvé. To byste si řekli, že už bych si na ni zvykla, ale ne. Když už, tak je ještě více strašidelná než kdy předtím. Tak tedy mě nechte tuto noční můru představit.

Začíná takto: Probudím se a obleču se, abych šla do školy, ale potom, když se jdu nalíčit v zrcadle, nevidím svůj odraz. Zvláštní že? Ale to teprve jenom začínáme. Když do toho zrcadla bouchnu, začne fungovat, ale můj odraz má trochu jiné oči. Černé oči. A zdá se, že můj odraz se pomalu blíží jako by chtěl vylézt ze zrcadla. Jako by ho zrcadlo uvěžňovalo. Jeho černé oči vypadají trochu smutně, ale kdo ví? Jsou přeci jenom celé černé, kdo se v nich má vyznat? Ale i tak mi připadají smutné. Dneska tomu přijdu na kloub, zeptám se. Nevím, jestli mi odpoví, ale za pokus to stojí.

A tak hned jak jsem se vrátila ze školy, jsem zalezla do postele. Teda hned potom, co mě mamka donutila udělat domácí úkol z češtiny a po společné večeři s mojí sestrou.

Netrvalo to dlouho. Po tom, co jsem usnula, přišel ten již známý sen a znovu můj strašidelný odraz. A tak to nebudu déle zdržovat. Zeptala jsem se, jí, nebo sebe?, jestli jí fungují oči. A hádejte, co odpověděla.

„Ne,“ řekla mi smutně.

„Chceš půjčit moje brýle?“ nabídla jsem se.

„Co jsou brýle?“

Nikdy jsem si neuvědomila, že můj odraz by mohl být takhle hloupý, ale odpověděla jsem.

„Brýle jsou sklíčka na oči, které ti pomáhají vidět,“ vysvětlila jsem mu.

„Aha, tak klidně, zkusím to,“ souhlasil můj odraz.

Hned jak jsem ji podala své brýle, nandala si je.

Můj sen, noční můra se rozplynula a probudila jsem se. Od té doby jsem svůj tajemný odraz neviděla. Alespoň prozatím.

Viktorie Geňo, 13 let

Duch v zrcadle

Jmenuju se Nastya. Když mi bylo 15, přestěhovali jsme se s rodinou do starého domu, který jsme zdědili po mé prababičce. Pamatuju si, jak rodiče najednou vyskočili a začali křičet, že musíme rychle pryč. A aniž by mi vysvětlili, co se stalo, chtěli, abych vzala všechny nejnnutnější věci a odešla z domova. A aniž bych cokoli pochopila, udělala jsem, jak řekli. Už o pár minut později jsme seděli v autě a jeli někam pryč z města. Zkusila jsem se zeptat, co se stalo, ale oni jenom říkali, že odsud musíme hned odjet.

Ten dům byl trochu gotický, v lese, všude kolem byl takový klid, že bylo slyšet, jak listy padá ze stromu.

„Tady nás rozhodně nedostane, buď v klidu,“ řekla úzkostlivě máma.

„Mami, tati, co se stalo?“ křičela jsem.

„Všechno je v pořádku, teď už je vše v pořádku. A už nikdy! Slyšíš, nikdy,

se tam nevracej!“ Nerozuměla jsem vůbec ničemu. Byla jsem smutná, protože moje škola a kamarádi zůstali v tom městě, ani jsem se nestihla rozloučit. Všude uvnitř domu bylo hodně prachu a spousta červených sametových kobereců.

„Pojďme, ukážu ti tvůj pokoj,“ řekla mamka. Její hlas se zdál rozechvělý. Máma otevřela černé dveře s vyřezanými podivnými vzory. V pokoji byla bílá postel, uprostřed místnosti okno se závěsy s květinami a po celé místnosti visely obrázky s malou holčičkou s černými kudrnatými vlasy, modrýma očima a modrými šaty. Dívka vypadala hodně jako já.

„Tady budeš žít,“ oznámila mi maminka. Nic jsem na to neřekla a snažila se v pokoji zabydlet.

Už jsme celý týden v domě. Pomalu nám dochází jídlo. Rodiče mě poslali do spíže ve sklepě, abych tam našla fazole v konzervě. Přišla jsem do spíže a uviděla zrcadlo. Gotické zrcadlo s černým rámem, který má nepravidelný a poněkud strašidelný tvar. Uvnitř zrcadla jsou jemné kresby květin a rostlin, což dodává předmětu tajemný a zároveň elegantní vzhled. Šla jsem k zrcadlu a chvíli jsem tam jen tak stála a dívala se na sebe, něco mě ze zrcadla přitahovalo. Nevím, jak se to stalo, s největší pravděpodobností si se mnou v tom zrcadle moje fantazie jen krutě pohrávala, ale oči v něm byly najednou úplně bez života, jakoby mrtvé a prázdné. Nevím, jak to vysvětlit, znervózňovalo mě to, začala se mi točit hlava, mé tělo sláblo. Zdálo se mi, že bych tam zůstala stát navždy, nebýt matčina výkřiku: „Kde jsi?! Pojď sem rychle!“

Zatřásla jsem hlavou, abych se vzpamatovala, odtrhla jsem pohled od zrcadla a začala hledat v krabicích plechovku fazolí. Jednu jsem našla a běžela do kuchyně.

Položila jsem fazole na stůl a měla pocit, jako bych přišla z jiného světa. Posadila jsem se na židli a snažila jsem se pochopit, kde to jsem.

„Je všechno v pořádku?“ zeptal se mě můj otec.

„Jo všechno je v pořádku,“ odpověděla jsem.

Zbytek dne uběhl jako obvykle, oběd, večeře, vyčistila jsem si zuby a šla spát. Ale celou tu dobu jsem přemýšlela o tom zrcadle, a i teď, když ležím v posteli, zmiřám se a nemůžu usnout, protože myslím na to zrcadlo. Rozhodla jsem se, že to není možné a musím se jít alespoň na to zrcadlo podívat. Potichu po špičkách jsem sešla do sklepa, ale zrcadlo jsem tam neviděla. Nechápala jsem to. Šla jsem tedy aspoň na záchod. Když jsem otevřela dveře, vyděšeně jsem vykřikla, díky bohu se ale moji rodiče neprobudili. Uprostřed místnosti bylo to stejné zrcadlo! Tohle musí být jen sen, myslela jsem si, ale pak jsem si uvědomila, že to prostě nemůže být sen, bez ohledu na to, jak moc jsem se štípala a neprobudila jsem se. Šla jsem k zrcadlu a pak jsem se opravdu začala bát. Můj odraz v něm byl rozmazaný, všechno se vznášelo, možná jsem se zbláznila? To nemůže být realita. Odraz se začal pomalu formovat a nakonec nabral tvar. Vypadal trochu jako já, ale jako bych byla po smrti, jen mě ještě nestihli zakopat. Člověk v zrcadle začal pohybovat ústy, jako by se snažil něco říct, ale nešlo to. Vyběhla jsem z koupelny a rychle běžela do svého pokoje a schovala se pod peřinu. „Probud se!“ říkala jsem si. Když jsem se ráno probudila ve své posteli, opravdu jsem si na chvíli myslela, že to byla jen hloupá noční můra.

Vstala jsem z postele a pro případ, že kdybych se šla podívat do koupelny a nebylo tam žádné zrcadlo, šla jsem nejdříve do sklepa, kde už bylo na stejném místě, kde stálo poprvé. Šla jsem se do něho podívat a tentokrát tam byl jen můj pravý odraz, nic nadpřirozeného. Chystala jsem se odejít ze sklepa, ale najednou jsem uslyšela zvláštní zvuk, jako by někdo ladil rádio. Vypadalo to, jako by ten zvuk vycházel ze zrcadla. Podívala jsem se do zrcadla a bylo tam zase to samé moje dvojče, ale jako minule, jako by nežila. A zase chtěla něco říct. Chvilí jsem se na ni dívala a najednou byla schopná říct slovo „Ahoj.“

„Takže tohle je jen další hloupý sen!“ vykřikla jsem. „Teď odsud odejdu!“

„Stůj! Prosím, jsem tak osamělá, jsem tu sama zamčena v tomhle zrcadle, prosím zůstaň, pojďme si povídat, už nechci zůstat sama!“

Nevím proč, ale zůstala jsem. Všichni moji přátelé zůstali ve městě, odkud jsme se sem přestěhovali, tak proč si s někým nepovídát alespoň ve snu?

„Nevíš, proč jsme se sem tak rychle přestěhovali?“

„Zrcadlo se přesunulo do vašeho domu, a proto se rozhodli odejít. Jsou tak hloupí, mysleli si, že je tu nenajdu a že nic nepoznám...“

„Ale proč?“ nechápala jsem pořád.

„Oni si myslí, že jsem nebezpečná, ve skutečnosti jsem tvoje dvojče, které zemřelo při porodu, jen ti to neřekli!“

„Ale proč jsi tady zamčená?“

„Když jsem zemřela, moje tělo bylo přeneseno do tohoto zrcadla. Abych si to takhle nedokázala představit, jak bych chtěla žít, jako ty...“

„Je mi tak líto, že nemám sestru jako ty!“ řekla jsem jí.

„Ve skutečnosti i tak zůstáváme sestrami a můžeme se takto setkat a popovídat si, kdykoli budeš chtít.“

„Ano!“ souhlasila jsem. Samozřejmě jsem si myslela, že je to jen sen, ale opravdu jsem spíše chtěla věřit, že je to pravda

„Řekni mi o svém životě, o svých problémech, moc mě to zajímá!“ prosila mě.

Začala jsem jí vyprávět všechno o svém životě, o tom, co mě trápí, o mých myšlenkách. Každý den jsme se potkávaly a povídaly si. Když s člověkem mluvíme o našich myšlenkách nebo problémech, dáváme mu část sebe. Samozřejmě ne doslovně, ale ano, dáváme člověku nějakou část naší duše. A když mluvíte s duchem, tak to je pak doslova, bere si celou vaši duši, tělo, pomalu si vás bere.

Když jsme si jednoho dne zase povídali, necítila jsem dobře a omdlela jsem. A když jsem se probudila, moje sestra se na mě dívala do zrcadla a s úsměvem mi řekla: „Děkuji, sestro, teď můžu žít tvůj šťastný život, ahoj.“

Křičela jsem, ale nikdo mě neslyšel. Teď ležím v tomto zrcadle, dívám se do nikam a asi mě nic nezachrání. Pokud za mnou někdo nepřijde a nezačne mi vyprávět o svém životě ...

Sofija Suhoverhova, 11 let

Tajemné zrcadlo

Jednou mě rodiče vzbudili s tím, že se musíme stěhovat kvůli jejich nové práci. Zabalila jsem si věci a mohli jsme vyrazit. Přijeli jsme před starý dům. Vypadal, že už je dlouho opuštěný. Šla jsem do svého nového pokoje, kde byl nějaký starý nábytek. Hned mě tam zaujalo velice zajímavé zrcadlo.

Así po týdnu jsme měli v domě vše nově zařízeno, vyhodili jsme všechn nábytek, kromě toho zajímavého zrcadla, které jsem si nechala v pokoji. Jelikož začal nový školní rok, nastoupila jsem do školy, kterou mám pár metrů od domu.

První školní den jsem ráno vstala, oblékla se a vyrazila do školy. Hned poté, co jsem vstoupila do budovy školy, přišla za mnou jedna dívka.

„Ahoj, já jsem Stella, ty jsi určitě ta nová,“ řekla mi.

„Ahoj, já jsem Ellizabeth a ano, jsem tu nová,“ odpověděla jsem jí a snažila se být milá.

Po škole jsem šla domů a lehla si na postel. V zrcadle jsem uviděla nějakou osobu, jak leží vedle mě, ale když jsem se rozhlídla zjistila jsem, že ta osoba ve skutečnosti vedle mě není. Bylo to trochu divné, ale nechala jsem to být, myslela jsem si, že se mi to jen zdálo.

Šla jsem ke stolu, sedla jsem si na židli a začala psát domácí úkoly. Pak jsem si začala uklízet v pokoji a chtěla přeleštit i staré zrcadlo. V zrcadle se znovu objevila ta záhadná postava, kterou jsem viděla před tím ležet vedle sebe. Lekla jsem se a uskočila. Vůbec jsem nevěděla, co mám dělat. Začala jsem se opatrně rozhlížet okolo sebe, avšak žádnou postavu jsem tu nikde neviděla. A tak jsem tekla pryč z pokoje, o patro níž, do kuchyně.

V kuchyni jsem strávila asi hodinu a pak jsem se rozhodla jít zpátky do pokoje. Opatrně jsem tam nahlédla a nikoho neviděla ani v pokoji, ani v zrcadle. Sedla jsem si na postel a přemýšlela, co se to vlastně stalo a zda se mi to jen zdálo, nebo to byla realita. Lehla jsem si a ze všeho

přemýšlení usnula.

Vzbudila jsem se až další den ráno. Probudila jsem se asi až v devět, jelikož byl víkend. Sešla jsem dolů, nasnídala jsem se, oblékla, udělala hygienu a rozčesala jsem si vlasy. Poté jsem přišla k zrcadlu a zadívala jsem se do něj. Určitě se mi to všechno jen zdálo, říkala jsem si. Po nějaké chvilce jsem ale uviděla v zrcadle znovu tu postavu, jako včera. Takže to nebyl sen. Ze zrcadla se vynořila jakási podivná ruka a vtáhla mě do něj.

Ocitla jsem se v prázdnotě. Nikde nic nebylo, jen tma. Zkoušela jsem volat o pomoc, ale nikde, nikdo, nic. Rozhodla jsem se to tedy prozkoumat. Ve tmě. Nějak. Vydala jsem se někam, do nějaké strany. Ale pořád jen tma a prázdno. Po chvilce jsem najednou uviděla malé světýlko. Rozhodla jsem se, že za ním půjdu. Za světýlkem. Když jsem si myslela, že už jsem ke světýlku došla, zmizelo. A objevilo se jinde. Znovu jsem se vydala směrem k němu. Šla jsem stále za světýlkem, ale světýlko se pořád přemísťovalo. Určitě jsem za ním chodila nejméně dvě hodiny, když se mi konečně podařilo ho dohnat a uviděla jsem, že je to krásný malý brouček. A svítí. Brouček letěl dál a dovedl mě k našemu domu. Když jsem se podívala pořádně, zjistila jsem, že dům nevypadal, jako náš dům, tento dům byl daleko temnější. Rozhodla jsem se vejít dovnitř. V domě jsem uviděla malé děvčátko. Došlo mi, že to je minulost a že jsou to bývalí majitelé domu, kde teď žijeme. Holčička se hádala s rodiči a odešla do pokoje. Byla jsem zvědavá, a tak jsem šla do pokoje za ní.

V pokoji jsem uviděla stejné zrcadlo, jako mám v pokoji i já. Vyděšeně jsem sledovala, jak to děvče vtáhlo také něco do toho zrcadla...

Probudila jsem se ve své posteli a zmateně se rozhlížela po pokoji.

„Byl to sen?“ přemýšlela jsem.

Ale všechno bylo na svém místě, stůl, knihy, a hlavně to zrcadlo. Ale něco bylo jinak.

Pomalou jsem vstala a přistoupila k zrcadlu. Tentokrát jsem v něm neviděla žádnou postavu, ale místo svého odrazu jsem zahlédla jako krátký záblesk, malou dívku s vyděšeným výrazem. Vybavila se mi vzpomínka na to, co jsem viděla v tom temném světě. Dívka byla vtažena do zrcadla, stejně jako já.

Natáhla jsem ruku a dotkla se chladného skla. V tu chvíli se ozval slabý šepot. „Pomoz mi...“

Polekala jsem se a couvla jsem. Měla bych se znovu pokusit vstoupit do zrcadla? Nevěděla jsem jak. Ale pak jsem si vzpomněla na broučka, který mi ukázal cestu ven.

„Světlo,“ řekla jsem si pro sebe. Rychle jsem vzala ze stolku baterku a namířila jsem ji na zrcadlo. Zrcadlo se začalo třást. Náhle se ze zrcadla vynořila ruka, tentokrát to byla ruka té malé dívky. Popadla jsem ji a silně zatáhla.

S hlasitou ránou se zrcadlo rozbilo na tisíce kousků a dívka dopadla na podlahu.

„Děkuji,“ zašeptala a pomalu se rozplynula.

Zůstala jsem nehybně stát a sledovala střepy na zemi. Už jsem věděla, co se stalo. Zrcadlo bylo, tak nějak, prokleté, uvěznilo duši té dívky a já ji právě osvobodila.

Od toho dne bylo zrcadlo pryč. A i když se občas přistihnu, že v temných koutech pokoje hledám další záhady, už jsem tu žádné další nenašla.

Josefína Johanová, 12 let

Kristýna

Už je to tak čtrnáct dnů od té doby, co bouchl Temelín...

Zasáhlo to celé Česko... v jižních Čechách je radiace, a tady v západních Čechách není proud... prý to do týdne opraví... to tak... po týdnu lidé začali panikařit a začalo se rabovat... všechny záložní generátory se již vyčerpaly. Neteče voda není nic... hodně lidí z toho už zešlélo... včera nějaký šílenec zabil tak 25 lidí... což kvůli tomu, jak málo lidí tady žije, to má tak desetkrát větší váhu, než by mělo jinde... každý den tu umřou tak 3 lidé, když se poštěstí, tak jen jeden.

Dnes byla řada na mně, abych se šel podívat po nějakých zbylých zásobách po baráku... zatím co táta šel sehnat nějaké jídlo do obchodu. Nesnáším to... ne, že bych se nějak moc bál, že mě někdo přepadne, ale spíš z toho, že někoho najdu... mrtvého... to vždycky strašně smrdí a lezou po něm brouci. Já brouky nesnáším... ale stejně jsem šel... musel jsem, abychom přežili další den. Dneska jsem šel až do posledního patra. A když jsem tam přišel... tak tam už někdo byl. Na zemi ležela holka. Tak 17letá... bylo vidět, že se někde dost zranila. Myslel jsem, že je mrtvá, ale pak jsem uviděl, že dýchá, což mě dost překvapilo. Byla v dost hlubokém spánku. Pokusil jsem se jí vzbudit, a po chvíli se povedlo. Po probuzení se mě lekla a rychle zacouvala ke stěně. Řekl jsem jí, že jí nechci ublížit, ale zajímá mě, co tu dělá. Řekla mi, že 12 dnů po blackoutu její máma zešléla a začala všechno ničit, a nakonec jí uhodila do hlavy loktem. „Chudák,“ řekl jsem si a nabídl jsem jí pomoc. Potom, co přišel táta, jsme se dohodli, že s námi může být, pokud bude pomáhat. Chápu ho... má toho nad hlavu a teď se musí starat ještě o jednoho člověka. Takže, Kristýna se mnou chodí a prohledáváme i ostatní budovy. Snažíme se všichni přežít, dokud ten blackout neskončí.

Jakub Laštůvka, 15 let

Projektové město

Já a můj nejlepší kamarád Daniel žijeme už nějakou chvíli v Projektovém městě. To je město, které vládla vymyslela, po sérii válek. Bydlí tam jen ti, které si vládla vybrala, nebo se tam už narodili. Není to nejhezčí město, ale je docela fajn. Sice je tu všechno strašně šedý a bezbarvý a všichni se tu chovají jako roboti, a možná že fakt i jsou, ale to nám bylo docela jedno, protože jsme si celý dny mohli dělat co chceme a nikdo to neřešil. A přesně to nám dalo šanci prozkoumávat město. Během dvou týdnů jsme ho prolezli celé, ale nenašli jsme nic zajímavého. Teda až na jednu polorozpadlou budovu. Rozpadlá byla docela hodně, ale i tak se nám povedlo se dostat na její střechu. A ten výhled byl úžasný. Úplně majestátní. Také se odtamtud dalo vidět za hranici města, a to se nám zamlouvalo, takže jsme se rozhodli, že si z té budovy uděláme naší tajnou skrýš. Když jsme ji prohledávali, našli tajnou místnost a v té místnosti bylo obrovské zrcadlo. Nějak jsme to neřešili, tedy dokud se to zrcadlo nezačalo chovat divně. Když zničehonic začalo svítit a dělat divný zvuky, rozhodli jsme se, že se na to podíváme zblízka. Jakmile jsme se však zrcadla dotkli, vtáhlo nás do sebe a my se objevili někde, kde jsme to neznali. Byli jsme uprostřed vesnice, která vypadala jako hodně stará. V tu chvíli nám to došlo, že tohle byla vesnice, kterou nám ukazovali ve škole, když mluvili o tom, co je za hranicí měst. To zrcadlo nás tedy vlastně teleportovalo za hranici města! Samozřejmě jsme hned začali vesnici prozkoumávat. Brzy jsme zjistili, že tady žijou lidé, což nám bylo trochu divný, protože nám vždycky tvrdili, že v nich nikdo nežije a že to ani není možné, aby tam někdo byl. Lidé z té vesnice na nás trochu divně koukali, ale my to nějak moc neřešili, protože jsme si užívali to, že jsem konečně pryč z Projektového města. Byli jsme tam pár hodin, ale když se začalo stmívat tak jsme se rozhodli se vrátit zpátky do našeho města.

Přáli jsme si ale, abychom tam mohli zůstat dýl. A tak jsme tam od té doby chodili snad každý den. I lidé z té vesnice nás rádi viděli, protože jsme jim vždycky donesli něco z města, nejčastěji knihy a oni nám na oplátku vyprávěli všechno ze života za hranicí. Docela rychle jsme se s nimi skamarádili. Ale švalo nás, že tam můžeme být jen pár hodin denně, protože naši rodiče nás nechťeli pouštět ven brzo ráno nebo pozdě do noci, protože to nebylo bezpečný. Ale nám to bylo jedno, takže jsme se domluvili, že se jednoho večera sejdeme v naší tajný skrýši a utečeme zrcadlem za hranici města.

A taky že jsme to udělali. Sbalili jsme si s sebou nějaké věci a přemístili se. Neměli jsme v plánu se vracet. Jakmile jsme byli za hranicí města, byli jsme úplně šťastní, že jsme konečně pryč. Jako by z nás něco spadlo. Ani jsme nešli do té vesnice, ale šli jsme prozkoumávat další místa, všechno, co jsme mohli. Po nějaký době jsme narazili na docela velký město a roz-

hodli jsme se, že bychom mohli zůstat tam. Byli jsme tam spokojeni, a dokonce jsme si pořídili i dvě kočky. Jednu zrzavou a jednu černou. Nelitujeme toho, že jsme utekli, naopak, jsme rádi, že jsme to udělali, i když jsme nevěděli, co nás čeká. Rozhodně to bylo naše nejlepší rozhodnutí. Před časem jsme se dozvěděli, že zrušili Projektové město a všichni, co tam bydleli, teď přicházejí do těch velkých měst. Takže se možná i my zase setkáme se svými rodinami.

Anna Potřebuješová, 15 let

Druhý svět

Přemýšleli jste někdy, co se za takovým zrcadlem skrývá? Jiný svět? Jiná dimenze? Podle mě se za ním neskrývá nic krásného, co si můžeme takto jednoduše představit. Dívali jste se někdy do zrcadla a říkali si, jak hrozně vypadáte? Myslím že ano, všichni to děláme, ale podle mě se za ním skrývá něco skutečně ošklivého. A to opravdu ošklivé já, ale ne jen tak ošklivé, se znetvořeným obličejem, skrývá se za ním naprosto identické já, má však ohavnou duši. Duši plnou vražd a násilí. Stačí se jenom zamyslet a zapátrat v minulosti a uvědomíte si, kolikrát na sebe v něm vzhlížíte a vyčítáte si, že jste se nechali jen tak kritizovat a jednu jste mu, no... nevrazil, nebo někdy i něco horšího. A toto je to vaše já za zrcadlem. Je to ohavný svět plný násilí. Představte si vše, co jste si přáli někomu udělat a opravdu udělali. Ale v takovém světě není žádné vězení, a to jednoduše proto, protože všem jednou rupnou nervy a proč by je policajti zatýkali? Můžou je přeci jednoduše zastřelit. Když si představíte, co všechno se děje, už jenom v tomto reálném světě. Proč? Proč to ti lidé dělají? A tito lidé se už ani nechovají jako lidé, ale jako ohavná monstra. Jako ta monstra za zrcadlem. Ty všichni studenti, co vzali do školy zbraně, jako by jim přeskočilo, ale co když to nejsou opravdu oni? Ale jejich já za zrcadlem? A jak toto všechno vím? Nuže, tak, že vše se mi doopravdy stalo. Vše se to seběhlo tak rychle. Ten den jsem přišla ze školy a podívala jsem se do zrcadla. Vypadala jsem hrozně. A už jsem se jednoduše neudržela a praštila jsem vší silou do zrcadla. V tom momentě jsem se zhroutila. Proč? Proč jsem to vůbec udělala? Pokládala jsem si tyto otázky dál a dál. A potom jsem spatřila tu ruku, tu ruku, která se vynořila z prázdnoty, jako by mi chtěla pomoci. A já jsem jí uvěřila. V té chvíli mě chytila a táhla. Snažila jsem se bránit, zachycovala jsem se za skříň a zarávala nehty do podlahy, ale nic nepomohlo. Zvědavost a odhodlání mého druhého já bylo silnější. A tak jsem se tam ocitla, ve světě prohnílého skrz na skrz. Rozhlédla jsem se kolem sebe a viděla jsem věci, které by nepopsala ani ta nejhroznější noční můra. Viděla jsem matku s malým, asi tak tříletým dítětem, které nepřestávalo brečet a ona už ztrácela nervy. Rychle jsem odvrátila zrak, protože jsem se neodvážila zjistit, co se stane dál. Spatřila jsem dívky, které si pomalu roztahovaly a tvarovaly tváře podle obrazovky, která připomínala nějaký prazvláštní televizor. Ublížovaly si, jen aby zapadly. A já si to pomalu uvědomovala. Tento svět byl identický k tomu našemu, ale místo toho, aby zde dusili svoje skryté temné názory a činy, projevovali je, projevovali je způsoby hroznými a nelidskými. Věděla jsem, že se musím dostat pryč, a to co nejrychleji. Ale jak? Sem jsem se dostala skrz zrcadlo, ale žádné nikde nebylo. Jediný způsob, jak se dostat zpět, byl se spojit s mým druhým já. Začala jsem konat. Rozhlédla jsem se kolem a i přes to znepokojení, co jsem pocítovala, jsem se rozhodla jít dál. Díky tomu, že to tu bylo identické, jsem se rychle zorientovala a našla jsem ulici, kde bydlím. Všichni kolemjdoucí se na mě tak zvláštně dívali, jako by mě posuzovali a já začala cítit, že je něco špatně. Došla jsem ke svému paneláku a vyškrábala jsem se po schodech. Našla jsem svůj byt a když jsem do něj pohlédla, vše bylo jako před tím, zrcadlo leželo roztržité na zemi, podlaha byla poškrábaná a nábytek převrácený. Vymyslela jsem si plán, zaběhla jsem pro lepidlo a pomalu začala slepovat zrcadlo. Příkladala jsem k sobě kousek po kousku. Po chvíli jsem měla ruce pořezané, začínala jsem ztrácet energii a odhodlání.

Trvalo to věčnost, ale zvládla jsem to. Přiložila jsem poslední kousek zrcadla. Začala jsem na zrcadlo přikládat ruce s nadějí, že se portál otevře. Nic se ale nestalo. Žalem jsem se zhroutila na zem. Věděla jsem, že žádná zpáteční jízdenka už není. A tak prosím, nedělejte stejnou chybu jako já. A jestli jste mě znali, tak se omlouvám, je to mé druhé já a já nevím, co udělalo, nebo co ještě udělá.

Eliška Cozmová, 13 let

Desynchronizace

Tiché bzučení kyberdecku zaplavovalo místnost. Opotřebované stěny, polepené starými výtisky z novin a vrstvami špíny, se ztrácely v chladném modrém světle obrazovek. Malcolm „Mac“ Kearney seděl shrbený nad svým kyberdeckem, jehož světlo vrhalo chladný jas na jeho bledý obličej. Prsty klouzaly po rozviklaných klávesách rychlostí, která svědčila o rutině. Dělal to automaticky.

Byt byl malý, stísněný, přeplněný nepotřebnými věcmi a na ničem z toho nezáleželo. Tohle místo byl jeho domov, nebo jen další zastávka v nekonečném útěku před lidmi, před veškerým chaosem, který se děl v denních ulicích města, před nebezpečím číhajícím na každém koutu toho nočního.

Ještě před pár měsíci byl součástí něčeho většího—tedy, většího než on sám. Korporací. Pak ale přišla nehoda. Zrada. A od té doby? Jen práce pro toho, kdo zaplatí, kódování ve stínech, přežívání mezi troskami města.

Jediné, co mu zůstalo, byl jeho kyberdeck. Jeho schopnost prolomit systémy. A pak tu byl on—malá věc připevněná k jeho opasku. Zašlý přístroj. Clicky.

Drobná jednoduchá obrazovka, na které se objevovaly emotikony a občas i zvláštní zprávy. Mac ho našel při jednom ze svých kšeftů. Napřed to byla jen chyba v kódu, zapomenutý „artefakt“ z nějakého experimentu. Ale postupem času se zdálo, že Clicky roste, že se z něj stává víc než jen kus staré technologie. Něco... zvláštního. Většina lidí by to považovala jen za další kus starého hardwaru, ale Mac už dávno pochopil, že Clicky byl něčím víc. Něčím, co ho vnímalo. Stal se jeho přítelem.

Mac se konečně odtáhl od obrazovky, opřel se a promnul si oči. Jak dlouho už jsem vzhůru? Den? Dva? Možná víc. Zvedl se od stolu a protáhnutím zad se snažil setrást napětí. Pohlédl za sebe do prasklého zrcadla. Nebylo nijak velké, bylo tam připevněné páskou, napůl odlepené od zdi. Odraz mu připadal cizí. Jeho neuspořádané věčně chaotické vlasy. Tmavé kruhy pod očima svědčily o nekonečných nocích před obrazovkou a dodávaly mu vyčerpaný, skoro až nemocný vzhled. Suché, popraskané rty, strniště tak nepravidelné, že spíše než vousy připomínalo šmouhy špíny. Každý detail jeho tváře křičel: ÚNAVA. Když se podíval blíž, skoro to vypadalo, jako by jeho odraz dýchal jinak než on sám. Odraz byl rozmazaný, pokřivený, ale dostatečně jasný, aby viděl to, co se mu vracelo zpátky.

Mac si povzdychl a sklopil oči. Co čekal? Nic jiného z něj po těch letech nezbylo. Přesně v tu chvíli něco v zrcadle cuklo.

Jemně, sotva znatelně. Ale Mac to viděl. Trhnul sebou a podíval se znovu. Jeho odraz stál přesně tak, jak měl. Žádný pohyb, žádná změna. Ale jeho pocit mu říkal něco jiného. Z pásky mu zablikal Clicky. Na obrazovce se objevilo jedno jediné slovo: „POZOR.“ Mac pomalu otočil hlavu zpátky k zrcadlu. A jeho odraz se na něj usmíval. Mráz mu přeběhl po zádech. Neusmíval se. Nehýbal rty. Ale jeho odraz... Clicky zapípal znovu. „DÍVÁ SE.“ Mac vypustil vzduch z plic a couvl. Něco se v něm sevěřelo. To nebyl glitch. To nebyl jeho unavený mozek po několika probdělých nocích. Tohle bylo něco jiného. „Co... to je...“ zašeptal. A pak se odraz pohnul. Ne jako normální člověk. Ne jako on. Hlavu naklonil na stranu, pohyb byl trhaný, přerušovaný, skoro jako by byl pod špatným signálem. Pak se pohnula ústa. „Ty jsi... tam.“ Hlas nemluvil nahlas, ale Mac ho slyšel. Uvnitř své hlavy. Dveře za ním zavrzaly. Mac sebou trhl a otočil se, ale místnost byla prázdná. „Nejsi... skutečný“, zašeptal. Odraz se zašklebil. Clicky pískl: „NEODPOVÍDEJ.“ Mac sevřel ruce v pěst. Musím to rozbít.

Musím pryč. Odraz najednou natáhl ruku—jeho ruku. Ale místo toho, aby zůstal uvnitř skla, prsty se dotkly jeho strany zrcadla. A světlo v místnosti zamrskalo. Tlak vzduchu se změnil. Mac věděl, že pokud teď neuteče, něco se stane. Něco, co už nepůjde vzít zpět. Clicky na pásku pískal zběsile: „BĚŽ.“ Mac popadl svůj kyberdeck a vyrazil ke dveřím. Těsně před tím, než vyběhl ven, pohlédl ještě jednou, naposledy, za sebe. Podíval se přes rameno. Jeho odraz tam pořád byl. Už se neusmíval.

Ale sledoval ho.

Venku nepravidelně blikala neonová světla. Mac zrychlil krok, srdce mu bušilo. Clicky znovu zapípal. „NEVRACEJ SE.“ Mac by normálně odpověděl něčím sarkastickým. Ale tentokrát ne. Potřeboval se schovat, alespoň na chvíli, doufajíc, že ho ta věc nepronásleduje.

O chvíli později už se opíral o vlhkou zeď uličky. Zhluboka dýchal, ruce se mu stále třáslly. Ve vzduchu byl pach starého oleje. Realita. Pevná, skutečná realita. „Jsi v pohodě?“ zablikal Clicky na malém displeji. Mac na něj pohlédl. Zvažoval odpověď. „Jo...“ řekl nakonec, i když věděl, že lže. Těžce se mu dýchalo, ale nemohl tam déle zůstat. Vyšel z uličky, zpět do neonem zalitého města. Opodál viděl dav nespokojených lidí, další proti systému, proti korporacím. To v tomto městě a v této době není nijak zvláštní. Přistihl se, že se vyhýbá výlohám, skleněným dveřím a jakýmkoliv odrazům. Co když to tam pořád bylo? Co když on tam pořád byl? Mac si přitáhl kapuci níž do čela a ztratil se v davu. Za ním, na matném skle opuštěné vitríny, se jeho odraz znovu usmál.

Elen Raunerová, 15 let

Ztracená duše

„Zločin století! Občané města žijí v neustálém strachu a volají o pomoc. Další nechutně rozdrásané tělo nalezeno na okraji lesa.“ Toto hlásal titulek městských novin, které zrovna četl jeden starý pán v autobuse, jímž jsem jel do školy. Na uších jsem měl sluchátka a poslouchal píseň Macro, z mého nejoblíbenějšího alba Playing The Angel od Depeche Mode. Tato záhadná vražda byla už asi pátou v celé sérii podobných případů. Městský úřad už i výrazně doporučil všem občanům, aby po desáté hodině večerní nevycházeli ven. A teď, na přelomu listopadu a prosince, kdy se brzy stmívá, by bylo nejlepší nevycházet ven po setmění vůbec. Ale to je téměř nemožné. Divím se, že nás ještě nechávají chodit do školy. Možná je to tím, že se většina těch vražd stala večer, a tak se úřady neobávají žádného násilí za bílého dne. Moje myšlenky přerušil až robotický hlas, který říkal název příští zastávky, na které jsem vystupoval. Sundal jsem si sluchátka a, i když je to hřích, vypnul jsem rozposlouchanou píseň v půlce. „Doposlouchám ji potom“, řekl jsem si pro sebe.

Když jsem vešel do třídy, všichni se bavili jen o tom jednom. O té nové vraždě.

„Jak je jen možné, že ještě nikoho nechytli?“

„Přece musí mít nějaké podezřelé, ne?“

„Co když jsem další na řadě?“

„Tímhle lesem vždycky chodíme na procházku s našimi. Teď se k tomu místu nepřiblížím ani za nic!“

„Možná to udělalo nějaký zvíře.“

„Říká se, že ta ženská, kterou tam našli mrtvou, byla magor. Prý sama utekla do lesa a tam se takhle zmordovala.“

„V autobuse říkali, že všechny ty oběti zabil stín v podobě démona!“

„Ale to je zase: Jedna bába povídala!“

„Co když je těch obětí víc, jen se ještě nenašla těla?“

Takovéhle otázky a konspirační teorie se linuli po celé třídě. Nechtěl jsem se tím nadále zabývat a poslouchat to. Nasadil jsem si sluchátka s úmyslem doposlouchat rozposlouchanou píseň. Jen co je nasadím, přijde za mnou kamarád Daniel, se kterým se znám už od základky. „Čau, kámo! Tak co? Už jsi o tom slyšel? O tý vraždě. Je to hrozný, co se tu děje. Máma už mě nechce ani pouštět do školy. Říkala, jestli se stane ještě jedna vražda, tak nebudu chodit do školy, dokud se ta

záhada nevyřeší. Možná se i odstěhujeme z města. Máš štěstí, že žiješ až za městem." Obrátil jsem oči v sloup a povzdychl si.

„Dane, zase moc mluvíš.“ Opravdu hodně mluvil. A často. Byl výřečnější než většina holek, a tak bylo dobré ho na jeho upovídanost občas upozornit.

Chvilí jsem počkal a pak odpověděl: „Ano, slyšel jsem o tom. Spíš by byl zázrak, kdybych se to nedoslechl.“

„No a co Sofie? Co ona na to říká?“

„My o tom spolu moc nemluvíme, ale jde na ní poznat, že má strach z toho, co bude dál.“ Sofie je moje holka. Známe se už od základky. Už úplně od mala. V podstatě jsme spolu vyrůstali, ale chodíme spolu teprve dva roky. Na základce jsme spolu chodili do stejné třídy, ale teď už jsme oba na střední. Každý na jiné, a tak se spolu scházíme po škole.

„Dneska se s ní uvidíš?“

„Jo, uvidím. A navíc pojedeme dnes ke mně domů na víkend,“ odpověděl jsem. Daniel se usmál.

„Tak si to užijte a pozdravuj ji ode mě.“

„Neboj. Budu.“

Čekal jsem před Střední uměleckou školou, do které Sofie chodí. Po chvilí vyšla z hlavních dveří. Rozeběhla se ke mně a láskyplně mě objala. Po chvilí se oddálila, aby se mi mohla podívat do očí. Její dlouhé rozpuštěné hnědé vlasy jí splyvaly po ramenou až do půlky pasu. Zelené oči jí zářily štěstím a láskou, ale bylo v nich i něco bolestivého, co jsem nedokázal rozluštit. Pod očima měla tmavé kruhy. Občas má noční můry, kvůli kterým nespí a teď, když se do toho přidaly i ty vraždy, se jí spí určitě o to hůř. Moc o tom nemluví, snaží se být pořád stejně veselá a milá, ale je vidět, že ji něco trápí. Položila mi ruku na tvář. Usmála se a políbila mě.

„Ahoj, lásko,“ řekla laskavým hlasem. „Ahoj, krásko,“ řekl jsem a něžně jí políbil ruku. Sofie se začervenala, nesměle se usmála a sklopila zrak. „Tak, půjdeme?“ zeptal jsem se po chvilce ticha. „Ano,“ odpověděla Sofie, „půjdeme.“ A tak jsme spolu šli na autobusovou zastávku, která stála kousek od školy. Začalo se smrákat. Den už byl skoro u konce a slunce na nás naposledy vykouklo zpod mraků, než zalezlo za hory. Na zastávce bylo prázdné, a tak jsme si na lavičku odložili tašky a sedli jsme si. Nastalo ticho. Ptáci přestali cvrlikat a i město, které je vždy tak hluché, najednou z něčeho nic utichlo. Jako kdyby někdo otočil knoflíkem pro snížení hlasitosti, až zvuk úplně vypnul. Jediné, co bylo slyšet, bylo hvízdání chladného větru v korunách stromů. Mlčeli jsme. Po pár sekundách jsem se na Sofii podíval. Vypadala zkroutěná.

Náhle se rozeběhla. Někam. „Určitě mě jenom škádlí. Chce mě rozptýlit z této melancholie,“ pomyslel jsem si, a tak jsem na lavičce nechal všechny věci a běžel za ní. Po chvilce mi došlo, že tohle nevypadá jako škádlení, že se něco děje. Zrychlil jsem. „Sofie! Počkej! Co se děje?“ křičel jsem za ní. Ona ale nesrozumitelně mluvila o něčem, čemu jsem vůbec nerozuměl. Volal jsem na ni, ať zastaví. Neudělala to.

Běželi jsme dlouho a já věděl, že už to dyl nevydržím. Začalo hustě pršet. Sotva jsem popadal dech. Studený a vlhký vzduch mě bolestivě pátil v plicích a každý další nádech byl bolestivější. Před očima se mi začalo mlžit a já skoro neviděl na cestu. Moje oblečení bylo nasáklé vodou. Byl jsem promočený skrz na skrz a byla mi příšerná zima. Ale ani to mě nezastavilo. Sofie stále odmítala zastavit. Před sebou jsem slyšel její tichý vzlykot. A v jednu chvíli jsem udělal největší chybu svého života. Ztratil jsem ji. Najednou byla pryč. Chtěl jsem se jen trochu vydýchat, ale to jsem neměl dělat. Snažil jsem se ji najít, ale jediné, co jsem našel, byly stopy po rukou v blátě na okraji lesa. Stál jsem tam, a upřeně hleděl na ten otisk rukou, který mi, kvůli dešti, pomalu mizel před očima. Stál jsem tam, a koukal do hlubokého lesa. Stál jsem a cítil, jak každá kapka deště dopadá přímo na mě. Jak se každá kapka vstřebává právě do mé mikiny a jak mikina tihne pod vahou miliardy a miliardy kapek do ní vstřebaných a ukrytých. Dešťové kapky zakryly moje slzy, které se mi kutálely po tvářích, a já měl chuť křičet bolestí, která se mi začala rozlévat od srdce po celé hrudi. Myslel jsem si, že umřu. Chtěl jsem křičet. Křičet do nebe, dokud se nerozžije.

Když jsem dorazil domů, bez věcí, byl jsem úplně v koncích.

Svoji zoufalou situaci jsem se snažil vysvětlit mámě a tátovi. Ti to ale odmítali řešit. Pořád říkali, že určitě přijede pozdějším autobusem, že jsem jen zmatený a vyděšený z těch všech vražd, co se dějí. Byl jsem zoufalejší a zoufalejší. V jednu chvíli jsem přistoupil k mámě, chytl jsem jí za ramena a opakoval: „Já jsem ji ztratil, chápeš to? Já jsem ji ztratil.“ V tu chvíli jsem se hoře rozbrečel. Máma mě utišila, poslala do pokoje a řekla mi, ať jsem v klidu, že na ni mám počkat, a že pokud nedorazí ani tím pozdějším autobusem, tak zavolá policii.

Seděl jsem na posteli hodinu. Seděl jsem na posteli dvě hodiny. Seděl jsem na posteli skoro celou noc, ale Sofie nikde. Myslel jsem si, že se asi zblázním. Máma, která pochopila, že Sofie už asi neprijede, zavolala její mámě a pak i policii. Nedokázal jsem jen sedět a nečinně čekat, až se najde. Cítil jsem se tak zoufale beznadějně. Věděl jsem, že musím něco udělat, jinak to do rána nepřežiju. Byla skoro půlnoc, když se náhle z lesní příjezdové cesty ozval do nočního ticha zvuk motoru. Přistoupil jsem k oknu, abych se podíval, kdo v této pozdní hodině projíždí starou, rozbitou, téměř nepoužívanou lesní cestou. To auto přijelo se zhasnutými světly, i když už byla úplná tma. Kdyby svítilo, mezi stromy by ho zdálky každý viděl.

Ale kdo se skrývá ve tmě? Ten, kdo nechce být viděn. Auto zastavilo hned u sousedova domu. Přikrčil jsem se, aby mě nikdo neviděl, i když jsem měl v pokoji zhasnuté světlo. Z auta vystoupil nějaký zvláštní muž. Že by to byl náš soused? Ve tmě byla vidět jen silueta postavy, takže jsem nemohl pořádně určit, o koho jde. Muž otevřel kufr auta a někam odešel. Po chvilce se vrátil s obrovským pytle, ve kterém bylo... Vypadalo to, jako by v něm bylo lidské tělo! Že by celou tu dobu měl ty vraždy na svědomí náš soused?! Co když zrovna TOHLE bylo tělo Sofie?! Promnul jsem si oči, abych se přesvědčil o tom, co jsem právě viděl. Ale když jsem se z okna podíval znovu, kufr auta už byl zavřený a mužská postava nikde. Najednou se za mnou otevřely dveře.

„Štěpáne, proč ještě nespíš?“

Mami! Vyděsila jsi mě!“

„Kdybys spal, tak bych tě nevydělala.“

„Dobře, mami. Tak já si jdu lehnout.“ Lehl jsem si do postele, ale jen proto, by měla máma klid v duši, a aby už odešla z mého pokoje. Ve skutečnosti jsem měl plán, jak zjistit, co náš soused kuje za pikle. Jakmile máma zavřela dveře od mého pokoje, ještě jsem v duchu napočítal do dvaceti, abych měl jistotu, že už je opravdu pryč. Pak jsem vstal z postele a přemýšlel, jak se dostanu ven. Z obývacího se ještě ozývaly zvuky televize a šlo slyšet i šuškání mých rodičů. Očividně se ven z baráku přes hlavní dveře nedostanu. Pátral jsem očima po pokoji. Ledaže... Zrak mi padl na okno, ze kterého jsem před chvílí pozoroval toho záhadného muže. Ledaže bych nešel dveřmi. Můj pokoj byl v prvním patře našeho domu. Není to až tak vysoko, stačí jen kousek provazu, nebo něčeho a budu dole raz dva. Ale po čem slezou, vždyť tu nic...

Vylezl jsem ven z okna po pětimetrovém, tlustém, nabíjecím kabelu. Nic lepšího jsem v pokoji nenašel a neptejte se, proč mám v pokoji pětimetrový nabíjecí kabel. Nebo se klidně zeptejte, protože odpověď je jednoduchá. Nabíjím s ním svůj herní počítač. Jakmile jsem stál oběma nohama pevně na zemi, trochu jsem se oprášil, rozhlédl se a potichu spěchal k sousedovu domu. Vypadalo to, že všichni v domě spí, anebo vůbec nejsou doma. Všechna okna byla zavřená a ven nevycházelo žádné světlo. Opatrně jsem přelezl plaňkový plot a zamířil do garáže. Díky bohu na garážová vrata soused stále ještě nepřidělal zámek, a tak stačilo jen otevřít. V garáži byla příšerná, neproniknutelná tma. Rukou jsem zapátral po vypínači. Konečně ho mám! Rozsvítil jsem. Na chvíli mě světlo oslnilo a já na pár sekund oslepl, ale hned jak jsem se rozkoukal, musel jsem rychle hledat a jednat, protože tolik světla by molo přivolat nechtěnou pozornost. Najít pytle nebylo tak těžké, protože jich několik leželo opřených o zeď. V garáži bylo i auto. To auto, které jsem před chvílí viděl. Co když je odemčené? Zkusil jsem otevřít kufr a ten se s cvaknutím otevřel. To mě vyděsilo. Chvilí jsem zhluboka dýchal, a pak kufr otevřel

dokořán. Uvnitř byl pytel. Tep se mi zrychlil a celé tělo se mi třásl. „Co když... Ne! Neptej se. Prostě se do toho pytle podívej,“ povzbuzoval jsem se. Opatrně jsem rozvázal provaz a otevřel ho. Nahlédl dovnitř a... Bylo v něm jen listí. Žádné lidské tělo ani jeho kusy. Jen shrabané listí ze zahrady. Zavřel jsem kufr a šel se podívat i do ostatních pytlů u zdi, ale i v nich bylo jen listí. Ale proč přijel se zhasnutými světly? Chtěl jsem se na to podívat. Najednou se z venku ozval štěkot psů. Rychle jsem zhasnul a čekal ve tmě, co se bude dít dál. Po chvíli štěkot utichl a já se odvážil vylézt ven. Vykoukl jsem z garáže, zavřel vrata, jako by tam nikdy nikdo nebyl, a utíkal zpátky domů.

U snídaň jsem seděl já, táta a máma. Rodiče se o něčem bavili, ale já byl moc zklíčený a unavený, na to, abych je poslouchal. Jedna drobnost v jejich konverzaci mi však neunikla. „Sousedovi prý zase praskly světla v autě. Už za to prý dostal pokutu a dnes ráno se mě ptal, jestli nemám nějaké náhradní a nepomohl bych mu je vyměnit.“ Tak to je ten důvod, proč včera přijel se zhasnutými světly! Soused nemá s těmi vraždami nic společného. Na jednu stranu jsem rád, protože vypadá jako hodný a milý člověk. Na druhou stranu jsem zklamáný, že jsem byl na špatné stopě.

„Jedu do města,“ oznámil jsem rodičům.

„Proč?“ zeptal se táta.

„Půjdu navštívit Sofiiny rodiče. Určitě to pro ně musí být stejně tragická situace jako pro mě. Chci si s nimi popovídat a popřípadě pomoci.“

„To je od tebe hezké,“ řekla máma. „Teple se oblékni a domů přijed' nejpozději v pět,“ zavolala za mnou.

„A dávej na sebe pozor,“ dodal ještě táta.

Seděl jsem v autobuse a poslouchal The Darkest Star. Poslední písničku z alba. Nějaký pán naproti mně si četl noviny a hned na titulní straně byla fotografie Sofie a velkým rudým tiskacím písmem napsáno: „Neviděli jste tuhle dívku?“

Na té fotografii vypadala tak šťastně a bezstarostně. Najednou mi na ruku dopadla slza. Ani jsem si nevšiml, že mi začaly téct po tvářích. Rychle jsem je setřel a dělal, jakože se nic neděje, i když uvnitř jsem umíral žalostnou bolestí.

Procházel jsem městem a skoro na každém sloupku, na každé lampě, na každé volné zdi byl plakátek s fotografií Sofie se zoufalou prosbou o pomoc. Radši jsem koukal do země, to bylo totiž jediné místo, kde plakátky nebyly. Po chvíli jsem konečně došel k paneláku, ve kterém Sofie bydlela. Zazvonil jsem na zvonek u dveří a čekal. Po chvíli z malého repráčku zapraskalo a ozval se tichý, smutkem zatížený ženský hlas. „Prosím, kdo je tam?“

„Dobrý den, tady Štěpán, já...“ hlas se mi třásl. Větu jsem ani nedokončil. Dveře zabzučely a já mohl vejít dovnitř. Do pátého patra jsem vyběhl nejrychleji, jak jsem jen dokázal. Ani jsem se nevzdýchal a už jsem klepal na dveře. Otevřela mi Sofiina maminka. Vypadala příšerně. Smutek ji naprosto zničil. Oči měla od slz úplně rudé a pod nimi černé kruhy. Asi toho moc nenaspala. Ale i přes tu tíhu žalu, se pokusila na mě usmát a pozvala mě dál.

„No a pak jsem ji ztratil,“ dovyprávěl jsem včerejší událost. Její ma-

minka se srdceryvně rozplakala a tatínek jen smutně kroutil hlavou. „Proč by to jen dělala?“ bědovala. „Já jsem ti říkal, ať jí o té nemoci raději neříkáš.“

„A čemu by to pomohlo, tak či tak by se to dřív nebo později dozvěděla.“

„Počkejte, o čem to mluvíte?“ nechápal jsem.

„Víš,“ začal její tatínek. „Sofie, se už dříve chovala nějak divně, tak jsme ji vzali k doktorovi a ten nás pak poslal k psychologovi. Zjistili jsme, že Sofie trpí klinickou lykantropií a proto se občas chová jako zvíře.“ „Přesněji řečeno vlk,“ doplnila maminka. „Je dost možné, že ji tato informace vydělala a proto utekla. Chtěla utéct, před tím vším. Chtěla být chvíli sama, nebo já nevím. Nevím, co se jí honí hlavou a ani nevím, kde je,“ znovu se usedavě rozplakala. Tatínek ji objal kolem ramen a utiňoval ji.

„Tak já už asi půjdu. Nebudu vás dál rušit,“ řekl jsem a pomalu se začal oblékat.

„To je v pořádku, Štěpáne. Děkujeme ti za návštěvu,“ řekla maminka mezi vzlyky.

„Rádo se stalo,“ odpověděl jsem a odešel.

Stál jsem na okraji lesa. Toho lesa, kde jsem Sofii ztratil. Tam, kde jsem našel jen její otisky rukou v blátě. Už se šel, ale mně to nevadilo. Musím to aspoň zkusit. Musím ji zkusit najít. Rozsvítil jsem na telefonu baterku a vstoupil do lesa. V lese bylo až podezřelé ticho. Překračoval jsem kořeny stromů a dával pozor, abych po vlhkém listí a blátě neuklouzl. Zvuky města zmizely v dálí a světlo lamp raději zůstalo, před děsivou temnotou lesa, ve městě. Už ani nevím, kudy jsem sem přišel. Ale nepřestával jsem hledat. Šel jsem hlouběji a hlouběji do lesa. Ani jsem nevěděl, kolik bylo hodin a kolik hodin uběhlo od doby, co jsem do lesa vstoupil. „Tehle strom mi přijde povědomý. Nemotám se pořád v kruhu?“ Najednou světlo z telefonu zhaslo. Vybíl se. „No bezva!“ Zahalila mě neproniknutelná tma a já začínám mít opravdu strach. Náhle za mnou cosi zapraskalo. Rychle jsem se otočil, ale nic jsem neviděl. Po chvíli se nedaleko ode mě začaly ozývat zvláštní zvuky. Jakoby šustění listí a mlaskání? Plížil jsem se za zvukem, až jsem došel k mýtině osvětlené měsícem v úplňku. Uprostřed mýtiny něco bylo. Šel jsem blíž, až jsem spatřil děsivé zjevení. Na zemi leželo bezvládné lidské tělo. Roztrhané a příšerně zubožené. Oči vyškábané a z ještě teplých vyhrýznutých střev se kouřilo. Všude kolem byla krev. Něco tak hrozného by neudělalo snad ani zvíře. Ale nad tím tělem ještě něco bylo. Možná nějaké zvíře a vypadalo, že to tělo požírá! Co když to mrtvé tělo je Sofie! „Hej ty ohavné zvíře! Nech ji být!“ snažil jsem se to zvíře zastrašit. Až po chvíli mi došlo, jaká příšerná chyba to byla. Zvíře se ke mně rozeběhlo a povalilo mě na zem. Bylo celé od krve, z tlamy mu kapala krev. Chovalo se to sice jako zvíře, ale mělo to podobu člověka. Došlo mi to. Ale bylo pozdě. Když jsem se tomu díval do očí, zjistil jsem, s kým mám tu čest, se ještě jednou, naposledy, aspoň na malou chvíli potkat. „Sofie?“

Nela Gábrišová, 18 let

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, Šmeralova 336/15,
příspěvková organizace,
360 05 Karlovy Vary

Jazyková úprava: Mgr. Pavlína Harcubová
Grafická úprava: RNDr. Pavla Šemberová